

Engelommens Tidning

1. August 1902.
No. 15. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
Det lille Lam (Billede) - - - -	345	En Sommerdag paa Landet (Billede) - -	359
Et Liv med Jesus. (Digt af Carl Hornbech)	346	Lidt om Føderne - - - - -	360
Med eller mod Kristus? - - - -	346	Den virkelige Stilling i Kina. (Efter Rev. D. J. Sheffield, D. D.)	361
Livslove. (Af Jensen-Maar) - - - -	346	Den stumme Speider - - - - -	362
Troens Rod - - - - -	347	Alkohol for Fysiologiens Domstol - -	363
En Engel i en Sten - - - - -	347	En trofast Sjæl - - - - -	364
Arbejde for Herren. (Af Past. M. Løndahl)	347	Ungdommens Ledestjerne - - - - -	364
Kirke i Upsala, Sverige (Billede) - -	348	Søs Tandlægen - - - - -	365
Tilbageblit. (Digt af Ole E. Nygaard)	349	There is a Tender Shepherd (Music) -	366
De to Brødre - - - - -	350	Luther League of America - - - -	367
Luther i sit Hjem (Billede) - - - -	353	The Most Famous Sunday School in the World. (By Jane Stuart) - - - -	368
Luthers Grav i Wittenberg (Billede) -	353	As Sheep without a Shepherd - - -	370
En Grindehvalfangst paa Færøerne. (Af Sigurd Patursson) - - - -	354	A Seven-Fold Gift - - - - -	371
Thora — et Billede fra Nybyggerlivet -	356		

Dwight L. Moody,
The Man and His Mission.
In Three Parts.

Part I. A biographical sketch by George T. B. Davis. Part II. Character Studies of the great evangelist by many of the leading American ministers. Part III. Moody's Dramatic Version of nine Famous Bible Stories. This book contains 412 pages. Those desiring a reliable record of this remarkable man and also the estimate in which he was held by noted men will find this to be the book they want. Price \$1.50.
Reduced to 75c.

BIG BOOKS FOR SMALL PRICE.

By paying one year in advance for "Ungdommens Ven" any one of the following books can be had at a greatly reduced price. This offer is open to all that pay what they owe on the paper and one dollar in advance.

Life of William McKinley.

After relating in detail the events of the late president's life, the rest of the book gives a very interesting description of the president's assassination, death and funeral. Profusely illustrated with full-page photographs. Contains 448 pages. Beautifully bound. Price \$1.50.
Reduced to 75c.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, - Minneapolis.

New Popular
Speaker and Writer.
Illustrated.

Being a choice Treasury of new and popular recitations, readings and dialogues, comprising the best selections from the most celebrated authors, including description dramatic, pathetic, humorous recitals and reading for schools, public entertainments, anniversaries, Sunday-schools, young peoples meetings, temperance meetings, etc., etc.

Almost three hundred different pieces. Price \$2.
Reduced to \$1.00.

Forhaabninger

Er en Bog paa 250 Sider, indeholder 8 udvalgte Fortællinger, alle interessante, spændende og med dybe Tanker. De er virkelige Perler og vil læses med særdeles Interesse, især af Ungdommen.

Indhold:

Fra Fæstkontoret, af Cornelia Levetzow; — De to Søskende, af Anna Wæ; — Tizean Decellio; — Den unge Moders Skatteløb; — Modertroskab, af Ernst Evers; — Egtræet og Eghænderen, af Ernst Evers; — Paaste, af Ernst Evers; — Prestens Hanna.

Bogen koster i Omflag 35 Cents.
Indbunden i Cloth 45 Cents.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Frit. En illustreret Katalog af Alterbilleder sendes frit til alle, som tænker paa at forstærke sig et Alterbillede for sin Kirke. Specielle Indrømmelser til Ungdomssforeninger, som ønsker at forære sin Kirke et værdigt Billede. Skriv til Kunstneren, Aug. Klagstad, Marinette, Wis.

Fredsbasunen.

Salmer og Sange til Brug i Menigheder ved Siden af Salmebogen.

Bogen indeholder 505 Sange og er en værdifuld Samling. Bunden i Klædesbind med Skindryg koster
Bogen 40c

Ungdommens Ven Publishing Co.,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

Drit Lundins Gneberdrifte. Fra en 25c Flaske af Lundins kondenserede Gneberstrup kan De tillave 5 Galloner eller 125 Glas af en sund, velsmagende og forfriskende Drit. Indeholder ikke det mindste Alkohol! Præpareret af rene, importerede Gneber. Kjøb Lundins, den eneste ægte. Tilfalds hos vore Agenter. Findes der ingen Agent i Deres Nabolag, saa spørg Deres Grocerhman efter den eller send 25c direkte til os. Agenter ønskes overalt til at sælge vor kondenserede Gneberstrup og vore Familie-Mediciner. Stor Fortjeneste. Vore Betingelser til Agenter sendes frit paa Forlangende. Lundin & Co., 2443-45-47 W. Kinzie St., Chicago, Ill.

Fisk til Salgs.

Send \$3.10 til Undertegnede, og der vil blive Dem tilsendt en 50 Punds Kage med nysaltet Lake Superior Trout; samme Sort i 100 Punds Kagger \$5.65. Jeg har ogsaa Bluefin Whitefish, ikke stor, men udmærket god, til \$4.90 pr. 100 Punds Kage eller \$2.85 pr. 50 Punds Kage.

S. Morterud,

1981 W. Sup. St. Duluth, Minn.

Kristelige Sange.

En Samling af norske og svenske Sange. Udgivet af O. M. Andersen. Bogen indeholder 301 Sange og er indbunden i Klædesbind med Skindryg.
Pris 35c

Ungdommens Ven Publishing Co.,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

Ungtætænderen.

Fortælling af

María S. Cummins.

403 Sider. Smagfuldt og godt indbundet koster den kun 75c.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.

Skandinavisk illustreret

Rogebog,

udarbejdet for Skandinaviske Husholdninger i Amerika.

Godt indbundet koster den portofrit tilsendt. \$1.00

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.

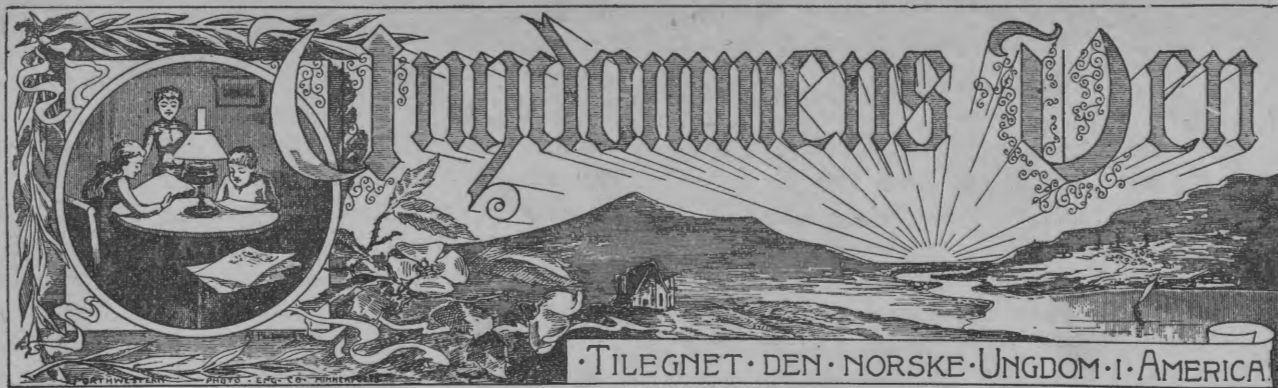
Søndagskolekort.

Vi har et stort Udbalg af særdeles vakre og billige Søndagskolekort. Priserne er pr. Dussin 6c, 10c, 15c, 18c, 24c, 30c, 36c og 48c. Paa Kortene er trykt et Bibelsæt eller Salmevers paa Norsk. Prisen paa Kortene er i Forhold til Størrelsen. Naar der ordres Kort for \$1.00, gives Kort for 25c ekstra.

Sunday School Cards with ENGLISH inscription. Three sizes and prices: Size 1x1½ 3c per dozen. Size 1½x2¼ 4c per doz. Size 2¼x4 10c per doz. Large assortment of designs and inscriptions of each price. 25 per cent discount is given when cards are ordered in large lots.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

No. 15.

Minneapolis, Minn., 1ste August 1902.

13. Aarg.

Det lille Lam.

Et Liv med Jesus.

En underlig Tid

Med Kamp og med Strid.

Snart oppe paa Bjerget med Jesus i Glans,
 Med jublende Visshed om Seierens Krans,
 Snart nede i Dybet med skjælvende Knæ,
 Med grædende Pine, som søger et Læ,
 Med Længsel mod Hvile i Nøden og Sorgen,
 Med Hjerte, som raaber mod lyknende Morgen,
 — en underlig Tid!

Et frydefuldt Liv!

Med Tak og Lovprisning som Udgang af Klagen,
 Saa rigt paa Guds Naade, Guds Fred over Dagen,
 Med Bøn, som besvares, med Sorger, som svinde,
 Med Dage, hvis Fred kan som Floben henrinde,
 Med Jesu velsignede, trofaste Dø,
 Som følger det ængstede Lam fra det Høie,
 Med underfuld Trøst for de trangeste Timer,
 Med Gimmerigsklokker, som kalder og kimer,
 — et frydefuldt Liv!

Sig, vilde du bytte, o Sjæl, du, som vandt det,
 Sig, kunde du slippe, o Sjæl, du, som fandt det;
 Nei leve med Jesus er Gaven du fik;
 — Og skulde du end det tungeste friste,
 Jeg ved, at om Dage og Nætter hengif,
 I Kamp og i Graad — du ei vil ham miste.
 — Det har jeg ham sagt i min Nød og min Vaade,
 At Livet med ham, trods den sværeste Byrde,
 At Livet med ham, vor høilobede Gyrde,
 Det er og det bliver kun uforfkyldt Naade!
 Et underfuldt Liv!

Carl Hornbech.

Med eller mod Kristus?

„Du kan vel ikke kalde mig en Fiende af Religionen, eller hvad?“

Saaledes spurgte en ung Mand en Ven, som for fuldt alvor søgte at overtale ham til at give Jesus sit Hjerte.

„Den, som ikke er med mig, er imod mig,“ siger Kristus selv,“ svarte hans Ven. „Disse Herrens egne Ord besvarer allerbedst dit Spørgsmaal.“

„Men jeg er aldeles ikke fiendtlig stemt mod Religionen, tværtimod er venlig stemt mod den,“ indvendte den unge Mand.

„Venlig stemt! Men paa hvilken Naade? Jeg ved, at du ikke forhaaner Kristus. Men tjener du ham? Er du hans Discipel? Bekjender du, at du er dette? Viser du ved dit Liv og din Tale, at Troen paa Kristus er nødvendig til Frelse?“ Iød Vennens Spørgsmaal. „Jeg bekjender ikke Troen paa Kristus, det er sandt. Og da kan jeg naturligvis heller ikke bede andre tro paa ham,“ var

Svaret. „Forstaar du da ikke, at du ved den Stilling, du saaledes indtar, er til Ginder for, at andre kan modta Kristus? Med hele dit Liv siger du til dine Omgivelser: Personlig Tro paa Kristus er ikke noget nødvendigt. Hvis det dette var, skulde jeg søge at faa denne Tro.“

Den unge Mand blev taus. Han sølte, at hans Ven havde Ret. Han indsaa, at naar man ikke er med Kristus, er man imod ham, at, naar man ikke med hans Bønner gaar op til Himlens Glæder, gaar man med hans Fiender ned til den evige Fortabelse. Noget Mellemtrin findes ikke. Svært Menneſte er enten med Kristus eller imod ham.

Paa hvilken Side er du?

Livslove.

(Af Jensen-Maar.)

De Principer, som Gud lagde ind i Naturen, kalder vi Naturlove; efter dem ledes Verden.

I Mandens Verden findes der samme Love, givne af Gud. De er ubestikkelige og kan aldrig fornegte sig selv.

De hdre Livsformer antyder Livets Art. Er Syndens og Dødens Lov den herskende, saa vil Livsyttringerne være i Overensstemmelse dermed, og det lykkes ikke at skjule dets Virkninger; man kan afdæmpe og tvinge dem, men de vil altid finde Leilighed til paany at aabenbare deres Natur.

Det er et møjsommeligt Arbejde, at forsøge at bringe en Torn til at bære Vindruer eller en Lidjel til at bære Figener. — Det er frugtesløst, om man end anvendte al sin Fliid derpaa; Livsloven spotter alle Forsøg.

Ophlysning om Gud, Kirkegang, Salmesang, Følelser, Taarer, Bønner ja tilmed „Omvendelser“ og „Frigjørelser“ mægter ikke at frembringe Kristi Liv hos Menneſket. Livet maa først gives, før det kan leves, og naar det er givet, saa leves det — naturligt, frit, og man vil end ikke udefra kunne hindre Livsyttringerne.

O, at de, som strider med Banmagt og feilslagne Forsøg, vilde erkjende denne Sandhed. Derfor du finder dig i en haabløs Kamp for at leve Kristus, saa bør du først se efter, om Selvlivet og Syndelivet er givet til Pris, og om du ved Tro har begyndt at leve Livet i Kristus. O, kjære, stridende Venner, som har Lyſt, men mangler Kraft! Det vil lidet nytte at anstrenge de forud anstrengte Kræfter mere for at naa til et helligt Liv. Giv hellere tabt og lad der blive Plads for den Kraft, i hvilken man formaar alt — Kristi Livskraft. Lad Hjertelivet komme ind under en ny Lov, og det, du forsøgte at tvinge frem, og som dog ikke kom frem, vil som levende Vandstrømme flyde af dit Liv.

De, som søger Fremgang ad andre Veie, maa nødvendigvis løbe sig træet og nødes under nedbrydende Erfaringer til enten at stemme Maalet ned og nøies med et Liv under en anden „Livslov“: „Syndens og Dødens Lov.“ — „De kjædelige kan ikke tækkes Gud.“ Dette maa

opgives, — eller ogsaa maa de se Synden levendegjort hos sig selv, til den Grad, at de mister Livet for at komme ind under „Livets Naads Lov“ (Rom. 8, 2), og saaledes frigjøres for „Syndens og Dødens Lov“.

Naar Livskraften fra den evige Gud afløser Menneſtens Selvkraft, da forandres Resultaterne. Livslovene har skiftet og dermed Livet.

Maa da Livets Naads Lov feire sine Triumfer blandt os, og maa det gamle Trældomsliv, tvunget af Lov, Dom og Synd, gives i Døden der, hvor det i Kristus tabte sin Magt og sin Ret over Sjælene; thi „den, Sønnen faar frigjort, den er virkelig fri.“

Troens Mod.

For flere Aar siden gif en Gang en Prest ombord paa et Fartøi, en Bestindiefarer, som laa i Plymouths Havn; Fartøiet havde paa sin Tur til England lidt meget af en heftig Storm og været nærved at lide Skibbrud. En Dame ombord fortalte Presten følgende Eksempel paa kristelig Frimodighed og levende Tro.

„Af, Sr. Pastor,“ begyndte hun, „hvilken ubeskrivelig Betsignelse er det dog ikke at være et Guds Barn. Jeg har seet et levende Bevis herfor nu under den sidste Storm i min sorte Tjenestepige Helene. Da vi det ene Øieblik blev slynget høit op i Veiret paa Bølgernes Toppe og i det næste helt ned igjen i Dybet og om hver kommende Bølge tænkte, at den vilde opsluge os og begrave os i Havets Afsgrund, af, da var jeg ganske forfærdelig tilmode. Jeg skjælvede for Døden. Jeg kunde ikke undholde den Tanke, nu at skulle træde frem for Gud. Helene derimod kom rolig og fattet hen til mig og sagde: „Vær ikke bange, kjære Frue, se paa Jesus Kristus; han har skabt Havet. Han regjerer over det, han kan ogsaa berede Dem til at dø.“ — Da vi senere nærmede os Kysten uden at vide, hvor vi egentlig var, og hvert Øieblik frygtede for at blive flaaet mod Klipperne i tusinde Stykker, af, da var min Sjæl akkurat lige saa elendig; jeg skjælvede for Døden. Jeg havde ingen Gud og intet Haab. Men Helene kom igjen lige saa rolig og fattet som før og sagde: „Vær ikke bange, kjære Frue, se paa Jesus Kristus, Klippen; paa den Klippe knuses intet Skib; han hjælper ogsaa, naar det ser aller farligst ud.“

Da satte jeg mig aldeles bestemt for, at jeg, dersom vi lykkelig og vel naaede Land, saa vilde søge efter den hellige Tro, som saa forunderligt opretholdt en stakkels Tjenestepige midt i Storm og Bølger. Vil du nu hjælpe mig dertil, Sr. Pastor?“ sluttede hun indtrængende sin Fortælling.

En Engel i en Sten.

Den berømte italienske Billedhugger Michel Angelo stod engang foran en stor, grovt tilhuggen Stenblok, som han omhyggelig og med stedse voksende Glæde betragtede

fra alle Kanter. „Der er lidet overordentligt at opdage ved denne Sten,“ sagde en Ven, „hvad merkværdigt ser De da deri?“ — „Hvad jeg ser deri?“ svarede Michel Angelo, „jeg ser en Engel i denne Sten, og jeg maa befri den!“

Meget ofte ser vi hos vor Næste intet uden en ubehøvelig Natur, en ru Yderside holdt nede ved tungt Arbeide. Vi ser kun et Menneſte, sukkende under nedværdigende Lidenskabers og flette Vaners Trældom, og mener, at for et saa usselt, dybt sunket Væsen er der intet at haabe. Vi har Uret. Lig en stor Kunstner ser den kristne Guds-Billedet hos ethvert Menneſte. Men det gjælder, at faa dette Billede ud af sit Fængsel, at løse det af sine Baand, at fremstille det i sin oprindelige Renhed. Det er Guds Vilje, det er hans Bud. At opfylde det, er de kristnes Opgave.

Arbeide for Herren.

Af Pastor M. Løndahl for „Ungdommens Ven“.

Der vil ubilkaarlig opstige Trang i de Menneſters Hjertter, som ved Guds Naade har fundet Fred med Gud i Troen paa Jesus Kristus, til at virke for ham, som har udøst sin Kjærlighed i dem ved den Helligaand. Dersom vi tror, hvad vi lærer, dersom vi mener noget med vor Prædiken og Bøn, saa burde vi glæde os, naar vi ser saadanne Længsler vakte hos dem, der er alvorligt grebne af Sandhedens Ord. Lykkelig den Prest, som har Erfaring og Forstand nok til at tage disse nyffabte Kræfter i Brug — lede dem i de rette Kanaler og gjøre sig dem nyttig i Menighedens og i Kirkenes Gjerning. Livet maa have en Form. De gjærende Kræfter maa i Bevægelse, — og det beror i saa mange Tilfælde paa Kirkenes Tjenere, enten disse Kræfter skal spildes, — anvendes til Guds Kirkes sande Gavn eller tages i Forvirringens og Modstandernes Tjeneste.

Af! I gamle Dage desværre saa altfor ofte, naar Folk kom til Troen og fik Omsorg for Haade sin og andres Ombudselse — Folk, som Herren havde skjenket nogle Pund at aagre med — saa mødtes de med Mistilid, Kulde eller ligefrem Modstand og Haan. Tusender er paa den Maade enten blevne ligegyldige eller dreven over i Sekternes Rækker. Og hvem skal da have Skylden? Om vi havde kun lidt Kjendskab til det store Kraftspilde, som Deietjenere i Guds Kirke har forødt ved Ukjærlighed, saa skulde vi forbauses og undres over Guds store Kjærlighed mod sin Kirke, at han trods alt har holdt sin Haand merkkelig over den.

Bistnok maa vi erkjende, at mangan en i Indblisfthed, aandelig Stolthed og aandelig Opblæsning staar op her og der og vil gjøre sig vigtig og tilrane sig Magt og Myndighed i Guds Kirke. Folk, som slet ikke drives af Guds Naad, men af Vind — ei af Kjærlighed til Gud og hans Værelse, men for at opnaa Værelse, Gunst, osv. Men

disse har alt faaet sin Løn. Skin uden Kræften er Kirkenes største Bæst.

Men den erfarne Sjælesørger forstaar nok i de fleste Tilfælde at skjelne mellem Skin og Kraft, mellem paataget Mandelighed og den sande oprigtige Tro.

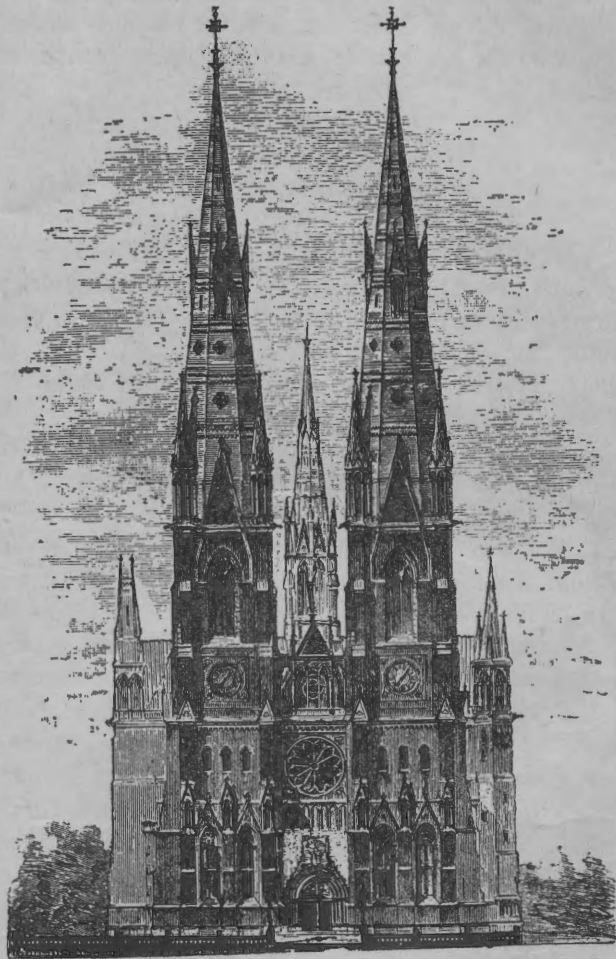
Men der følger en vis Grad af Usundhed med alt religiøst Liv i Begyndelsen. Megen Uforstand og Dømmeshge besætter de allerfleste i den første Bækkelsestid, og derfor trænges der saa meget mere Taalmodighed og Forstand af Guds Tjenere for at kunne gjøre det ene og ikke forsømme det andet. Jeg skal gjerne tilstaa, at der findes saa megen Strøbelighed og Uforstand hos de fleste Mennesker i deres Bækkelsestid, at jeg undres slet ikke paa en Prest, som ikke er dybere greben i sit eget Hjerte af Guds Ord, at han forkaster og dømmes alt som Sværmeri, Bildfarelse, Ghykleri, osv. Ja, kaster „Barnet ud med Bæstebandet“. Men — det aandelige Liv staar dog neppe til at kvæles ganske. Det kan knæsettes og trampes paa og dæmmes for, men frem maa det, eier det Livets Natur. Stenene sprænges, Bredden overflømmes, Dæmninger brydes, gamle Vinflasker duer ikke. Og af! desværre mangt et lovende Paarbrud med Spir og grønt blev en Stormnat til et Bildnis. Hvem har da Skylden?

Derfor lad os glæde os, naar Guds Naadesol vækker slumrende Kræfter tillive. Lad os glæde os over en vaagnende aandelig Foretagsomhed. Lad os sætte Kræfterne i Bevægelse. Der er ei formange nogen Gang. Al Tusender stiller sin Skjønhed, Talent, Uddannelse og Gbner i Satans Tjeneste, i Verdens Tjeneste. Kirken faar mangen Gang hjælpe sig med middelmaadige Talenter, med Kræfter, som Statsforsamlingene forsmaar at benytte sig af, ja, verdslige Institutioner drager.

Men er der noget at gjøre i Herrens Kirke paa Jord? Er der Plads for mig? Saa spørger en og anden ganske. — Ja, men først vil jeg spørge: Er du villig til at arbejde, villig til at tjene? Villig til at gjøre det ubetydeligste? Villig til at arbejde i en Krog, hvor ingen ser dig? Eller er du bare villig til at gjøre noget stort? Noget, som er isinesaldende? Noget, som vækker Mængdens Beundring og giver dig begejstrede Haandslag? — Al, da er jeg ræd for, du er ubrugbar! Eller maaske du vil gjerne faa Anledning til at stille din Begavelse og dine Gbner tilskue? Du er endnu ikke færdig til at tjene! „Den, som vil være stor iblandt eder, han være alles Tjener.“

Nei, bed Gud aabne dine Øine og du skal faa se ret. Veien skal aabne sig for dig, og før du ved af det, skal Gænderne være fulde af Arbeide, bare du er villig til at gjøre hvadsomhelst, Herren giver dig. Maaske dit Arbeide ikke skal blive, hvad du ønsker. Det er kanske ikke Prækestolen, som bliver din Plads. Nei, kanske Kirketjenerpladsen. Men den Gjerning bliver dig da ogsaa, naar du gjør den af Kjærlighed til Gud, et Arbeide for Herren. Maaske du aldrig blir Missionær eller Martyr, nei, kanske en almindelig Dagarbeider, men alligevel, kan du i din Stilling gjøre Guds Vilje.

Om der er noget at gjøre for dig? Ja, fuldt op! Tilhører du en Bymenighed, f. Eks., saa tal et venligt Ord til den fremmede, som kommer ind i Kirken. Vær ikke fremfusende og nærgaende, ager ikke Prest og Sjælesørger første Gang, du ser et Menneske. Nei, at, hvor mange fintfølede Mennesker har ikke blevet stødt bort for altid fra saadanne Kirker, hvor en umandig, jøvdammel, æffel Mandelighed er fremherskende. Nei,

Kirke i Uppsala, Sverige.

Disse Kirketårne har Ord for at være de værfeste i Norden.

vær et Menneske blandt Mennesker og tal et venligt Ord. Vyd ham velkommen og lad ham føle, at der findes Folk, som eier sand kristelig Omsorg og Kjærlighed iblandt eder. Salomon bad for den fremmede, som ikke var af Israæl, om han kom ind i Templet, at ogsaa Gud skulde høre hans Bøn. Saa gjør du noget for de Tusender af hjemløse unge i Byerne, som sjelden sætter sin Fod i et Guds Hus! Indbyd dem! Søg dem op! Giv ikke tabt! — „Nød dem at komme ind, at mit Hus kan vordre fuldt.“ Du lever midt blandt gudløse Naboer — af dit eget Folk. Besøg dem! Der er syge, fattige, trængende, forladte Folk. Gjør noget for dem baade til Legeme og Sjæl!

Der er Hundreder af Smaaørn, som brimler paa Gaderne, som aldrig har seet en Søndagskole. Samle dem ind i Guds Kirke!

I bore Dage er der en Tendens til at samle alt Velgjørenhedsarbejde og al kristelig Virksomhed ind under nogle Mennekers Tilsyn. Et aandeligt Monopol synes det ud som for al aandelig og filantropisk Virksomhed, Alt dette er bra nok. Vare ikke dette blir en Sovepude for Guds Folk, saa de siger: Der har vi Presten. Hans Forretning er af præke. Saa behøver ikke jeg tale et Ord til min Næste.

Der har vi Missionæren — jeg bryr mig ikke om Hedningerne; lad Missionæren skjytte dem. Der har vi Diafonisten — lad hende se til de syge og fattige. Der har vi Hospitalet — lad det sørge for de nødlidende, saa slipper jeg!

Hvor bliver der da af den personlige Tjenergjerning, den direkte Opofrelse for Herren? Jo, siger du, jeg giver nogle Daler til Missionæren og etpar til Diafonisten, lidt til Presten, lidt til de fattige, og saa er jeg fri; da har jeg gjort, hvad der forlanges af mig! Af nei, desværre, du glemmer, at du ogsaa efter Anledning og Kald skal give noget af dig selv, din Personlighed. Du skal selv stille dig i Jesu Tjeneste, og du vil, dersom Herren har faaet gjøre noget i dit arme Hjerte. Da hjælper du dig ei med Haandlangere kun, men du gaar selv ogsaa og tjener Herren.

Saa, her er nok at gjøre for os alle! Ingen behøver at staa ledig eller ødse sin Kraft! Og Gud give, at ingen maa drives ud af Rækkerne for at finde Virkefelt for sin virksomme Tro. Thi

Her er Sædejord nok,
Her er Sommerjol nok,
Vare vi, vare vi havde Kjærlighed nok!

En Missionær i Indien siger der er stor Forskjel paa, hvorledes de kristne læser sin Bibel og hvorledes Buddhisterne læser sine hellige Bøger. De kristne læser sin Bibel ved alle Anledninger og finder Glæde og Undervisning deri. Enten han sidder ved Jlden, eller ligger i sin Seng, enten han er bedrøvet eller glad, kan vi se den alvorlige kristne granskende sin Bibel. Og hvad han læser, forsøger han at forstaa og anvende. Det gjør Buddhisten ikke. Han bruger sin hellige Bog kun som en Trolddomskraft. Hvis du læser for ham i den, siger han det er sandt, og at det gjør ham godt, men han ved ikke, hvorledes eller hvorfor. Dette er meget forskjelligt fra den kristnes tænksomme, betragtede Bibellæsning.

I fysisk Forstand saavel som aandelig gjælder det, at man bør leve i Lyset. Hvis man levede tilstrækkelig i Lyset, saa vilde der være mindre Plage over Sovepine, Blegjot og mange andre Lidelser, som er saa hyppige i vor Tid. Engelske Læger har paavist, at der paa sine Steder i London, hvor der har været foretaget Underjøgelse, findes tre Gange saa mange Tilfælde af Sygdomme i mørke, solfattige Leiligheder.

Tilbageblik.

Ole L. Nygaard, Østrander, Winn.

O! det er saa stille nu,
Bemod trykker Sind og Hu.
Hvor er nu den glade Sang,
Som fra Barnemunden klang?
Hvor er nu de glade Smil?
— Skin fra Barnehjertets Ild.

O! saa mangen Gang jeg sad
Midt i Barneflokkens Rad,
Glad, tilfreds og lykkelig;
Bad til ham, som inderlig
Elsker alle, Børn især,
Og som alles Frelser er.

Talte om hans Kjærlighed,
Om den Død, han for os led,
Om den Glæde, Fred og Ro,
Vi vil saa, naar vi ham tro
Bliver til vor sidste Stund:
Det os loved Sandheds Mund.

Sang om ham saa mangen Sang.
O, hvor sødt og mildt det klang!
Om at han i Armbønnen laa,
Jagt som andre Børn smaa,
Sang om al hans tunge Gang,
Om at han paa Korset hang.

Sang og lærte om hans Død,
Om hans Blod, som for os flød;
At i Grav han lagdes hen,
Og at han opstod igjen.
At han op til Himmels for,
Hvor han er vor Konge stor.

At han komme skal igjen,
Komme da som Dommeren.
Hver og en skal for ham staa;
Svare ham vi alle maa.
Alt, hvad vi i Livet her
Gjorde, vil han dømmes der.

Sig, o Barneflok, hvor er
Vi den Dag, da Dommen sker?
Jaar vi høre: „Kommer hid,
Eller maa vi vises did,
Hvor Guds Bredes Ild er tændt,
Men som aldrig bliver endt.

Give Gud, vi alle maa
Bed hans høire Side staa.
Følge ham til Ro og Fred
I Guds Riges Salighed.
Hjælp os dertil Fader kjær
Og os alle naadig vær!

De to Brødre.

Trettende Kapitel.

„Na Marian!“ udbrød Edith og kom dansende ind i Skolebærelset en Eftermiddag, „Mama siger, at da de skal ud allesammen, maa vi have en Fridag og gjøre, hvad vi har lyst til; hvad skal vi tage os til?“

„Jeg ved intet at foreslaa, kjære Edith,“ svarede May med et Smil og saa op fra sin Tegning. „Har du lyst til at gaa noget Sted?“

„Nei, slet ikke; jeg vil meget heller være hjemme og sætte mig her hos dig og tegne; og saa vil du fortælle mig noget morsomt, vil du ikke?“ tilspøiede hun, idet hun lagde Armen rundt May og hørte sig ned for at se paa hendes Tegning.

„Na, hvilken smuk gammel Kirke og hvilken besynderlig Portal!“ Det var en simpel liden Skitse af Allistons Kirke, som hun nu søgte at fuldstændiggjøre.

„Jeg har seet den engang,“ svarede hun rolig; „men det er nogen Tid siden nu.“ Et Suk undslap hende uvilkaarlig, da hun erindrede, hvor mange Maanedes der var gaaet siden dengang. De to tilbragte en hyggelig Eftermiddag sammen; alle de andre var taget til en stor Koncert i Sydenham — Mrs. Forrester, hendes to ældste Døtre, Richard og en Mr. Montague, angaaende hvem det er nødvendigt at sige nogle Ord her. Han var en fortrolig Ven af Familien, næsten som et Lem af den; og Mrs. Forrester nærrede hemmelig det Haab, at han inden lang Tid ogsaa i Virkeligheden vilde blive det. Hun havde længe nærret Planer med Hensyn til ham og Charlotte; for skjønt han næsten var femten Aar ældre end hun, var han paa den anden Side velstaaende, dannet og idetheletaget netop en saadan Mand, som hun vilde have valgt for hende; og af den unge Dame selv betragtedes han næsten som antaget Veiler. Hun smigrede sig med, at alt nu stilede sikkert hen mod hendes Uergjærrigheds Maal — at blive „Mrs. Lucius Montague“. Muligens var hans Tanter angaaende den Gjenstand noget forskjellige fra hendes.

May holdt netop paa at fortælle Edith en af sine Oplevelser i Skotland som Barn, da det ringede paa Gadedøren, og nogle Diebliske efter blev Døren til Skolebærelset slaaet op med de Ord: „Mr. Montague.“ Hun for næsten op fra sin Stol, saa forbausset blev hun; og Edith udbrød: „Mr. Montague! Jeg troede, De var taget med de andre til Sydenham!“

„Jeg havde tænkt paa det,“ svarede han, „men blev forhindret. Sel jeg opdagede denne i en Butik forleden Dag, og da jeg kjendte en vis ung Dames Tilbøjelighed for Sufferteri, lovede jeg at bringe hende den.“ Og mens han talte, overrakte han hende den eleganteste franske Bonbonæske, Edith nogenstinde havde seet. Hun var henrykt; og mens hun undersøgte den nærmere,

aldeles optaget af sin nye Skat, vendte Mr. Montague sig mod Miss Leslie.

„Vil De tilgive mig, naar jeg beder Dem om ogsaa at modtage en liden Bagatel? sagde han venlig. „Jeg hørte engang, De udtrykte et Ønske om den Bog;“ og han lagde en pragtfuld indbunden Udgave af „Tennyson“ i hendes Haand.

„Denne til mig!“ udbrød hun forbausset. „Na nei, Mr. Montague, jeg kunde ikke tænke paa at modtage den; det kunde jeg aldeles ikke!“

„Dg hvorfor ikke?“ spurgte han og smilede fornøjet ved at bemærke, at Farven steg op i hendes Kinder.

„Den er altfor smuk for Skolebærelset,“ svarede hun og forsøgte at tale ligegyldig, idet hun halvt rakte den tilbage til ham. „De maa lade den blive i Salonen, den vil passe meget bedre der.“

„Det kan uheldigvis ikke gøres om,“ svarede han og bladede rolig op Titellbladet. Der stod unegtelig hendes Navn, Datoen og Giverens Forbogstaver.

Hun saa næsten ulykkelig ud. „Jeg ved ikke, hvad jeg skal gjøre,“ sagde hun ligefremt. „Jeg ønsker ikke at beholde den, Mr. Montague; og dog, De har næsten gjort det umuligt for mig at aflaa den. Jeg kan kun sige, at jeg er Dem overmaade forbunden; men jeg — jeg vilde ønske, at De ikke havde gjort det.“

Han var fuldkommen tilfredsstillt; han havde ikke ventet mere; og han smilede kun ned til hende og sagde intet. De talte derpaa sammen i nogle Minuter om forskellige Gjenstande, Edith faldt fornøjet ind med, og saa forlod han dem.

„Hvor snilt af ham,“ sagde hun, da Døren lukkede sig. „Se, Marian, er ikke denne yndig? og hvilken deilig Bog! Har han givet dig den? Tænk, hvor forbausset de vil blive over vore Foræringer, naar de kommer hjem!“

May havde ogsaa en ubehagelig Bevidsthed derom og ønskede inderlig, at hendes Bog var i god Behold tilbage igjen i Giverens Hænder. Og dog, hvad kunde hun have gjort? Ved ganske at aflaa den vilde hun have lagt altfor stor Betydning deri; desuden — han havde ogsaa givet Edith noget; hvorfor skulde hun tænke noget mere derpaa?

„Vi har haft Besøg idag,“ sagde Edith hemmelighedsfuldt, da hun kom ned til Desferten om Aftenen. „Se, Mama, hvad han gav mig?“

„Hvem var det?“ sagde Mrs. Forrester, idet hun tog den smukke Æske i sine Hænder. „Derne kan ikke have kostet lidet, Barn! Var det Onkel John?“

„Nei, aldeles ikke,“ svarede Edith halvt fornærmet, „det var en, der er langt penere end Onkel John. Han gav ogsaa Marian en Foræring.“

Da hun tilfaldt nedlod sig til at sige det, udbrød Julia: „Mr. Montague! Og han sagde, han kunde ikke komme med os, fordi han havde Forretninger!“

Charlotte sagde ikke et Ord.

„Han kom ikke før Klokken fem,“ sagde Edith, „og var her bare nogle faa Minutter.“

„Jeg maa tale til Marian,“ bemærkede Mrs. Forrester, da hun opdagede den Skj, der traf sammen paa hendes ældste Datters Bænde. „Jeg kan ikke tillade, at Herrer indlades i Skolebørrelset, naar jeg er borte. Jeg undrer mig over, at hun tillod det.“

„Det gjorde hun heller ikke, Mama,“ sagde Edith ivrig. „Sun kunde ikke gjøre for det; han kom lige ind, mens vi sad og tegnede. Jeg er vis paa, hun blev lige-
saa overrasket som jeg.“

„Det maa ikke hælde igjen,“ var alt, hvad hendes Mor svarede.

Da May kom ned i Stuen om Aftenen, bragte hun Bogen med sig; for hun vilde ikke, det skulde se ud, som om det var noget, der behøvede at skjules. Sun viste den straks til Julia, der ialmindelighed behandlede hende lidt mere venstabelig, end hendes Søster nedlod sig til at gjøre.

„Mr. Montague gav mig denne idag,“ sagde hun ligefremt; „jeg sagde ham, at den passede meget bedre for Salonen end for Skolebørrelset.“

„Det er en pragtfuld Bog,“ svarede Julia. „Du er et meget heldigt Pigebarn, Marian; det er sjelden at se saa smuk en Indbinding som denne.“

I det Dieblik nærmede Mrs. Forrester sig, og May maatte høre paa et langt Foredrag over det høist upassende i sin Opførsel, skjønt hun paa det bestemteste benegtede at have nogen Ide om hans komme ind i Skolebørrelset; ja, hun gjentog næsten de samme Ord, som Edith havde benyttet. Men Mrs. Forrester vilde ikke lade sig overbevise. Hvad Charlotte angik, kunde intet overgaa hendes Bredde og Uergrelse. Sun var allerede paa Forhaand pragt ud af Humør ved, at han ikke havde indfundet sig den Dag, og at han havde udmerket Marian paa den Maade ærgrede hende over al Beskrivelse. Sun var ganske vist ikke mindre hadsk og uvenlig mod hende efter dette. Mr. Montague gif imidlertid rolig sin egen Vej; han viste aldrig den ene nogen særlig Opmerksomhed fremfor den anden. Men de leilighedsvisse Blikke, han sendte May, hans Stemme, naar han taltale hende, og de utallige Maader, hvorpaa en saadan Sjærlighed som hans viser sig, bragte hende lidt efter lidt til at føle sig ubehagelig tilmodé. Na, hvorfor skulde Folk bekymre sig om hende! Sun vilde være saa lykkelig, hvis hun bare maatte gaa sin egen rolige Gang og leve — som hun maatte altfor meget gjorde — i Minder fra Fortiden.

Da Mrs. Forrester en Dag sad alene, overrastes der hende et Brev, hvis Haandskrift hun straks gjenkjendte. Det var fra Mr. Montague, og hendes Læser bandrede uvilkaarlig til Charlotte. Dette maatte være, hvad hun saalænge havde længtet efter, skjønt hun i det sidste var begyndt at blive lidt tvilsom med Hensyn til, hvorledes Sagerne stod mellem dem. Han begyndte med i varme Udtryk at udtale sin Taknemmelighed for al den Venlighed, han havde modtaget fra den hele Familie, og udtrykte derpaa et Haab om, at et endnu nærmere og fjærere Baand inden lang Tid maatte forene ham med

dem. Mrs. Forrester's Sjæle traalede; hun bladede om og læste nogle faa Linjer videre. Pludselig blegnede hendes Kind; hun gispede næsten efter Veiret. Sun kunde ikke have læst rigtig, det maatte være en Feiltagelse. Men nei — der stod de skjæbnsvangre Ord med en grusom Tydelighed: „Og lad mig nu hønfalde om Deres Tilladelse til at maatte søge at vinde Deres unge, smukke Niece, Miss Leslie, som det er umuligt at se uden ogjaa at elske, og som ugjæntfædelig har taget mit Hjerte tilfange. Jeg ved, hvilken uverdilig Skat jeg forlanger af Dem; men tro mig, hvis jeg bliver anseet værdig, skal det være mit Livs eneste Maal at sikre hendes Lykke. Hvis hun vil betro den i mine Hænder, skal hun aldrig, saavidt som det staar i min Magt, vide, hvad Sorg eller Bekymring er. Jeg tænker ikke, jeg behøver at tilføie, at mine Midler er rigelige, at jeg vil være istand til at kunne omgive hende med al den Komfort og Lufkus, hun kan ønske sig. Hvis De, kjære Mrs. Forrester, vil hjælpe mig til at opnaa dette mit Hjertes høieste Ønske, vil De vinde min aldrig ophørende Taknemmelighed.“

Deres ængstelig ventende

Lucius Montague.“

Stakkels Mrs. Forrester! Sun sad i nogle Minuter aldeles tilintetgjort. Var da dette Enden paa alle hendes Forhaabninger, alle hendes Planer?

„Falske, bedrageriske Pigebarn!“ sagde hun halbhøit; „at foregive Rigegyldighed og dog lede ham til dette! Og en Mand i hans Alder at tænke paa et Barn som hende — blot nitten Aar! Hvis hun havde været fem eller seks og tyve, kunde der have været nogen Mening i det.“

Charlotte, maa det bemærkes, havde netop opnaaet den ønskelige Alder.

I det Dieblik hørte hun sin Mand komme tilbage, og hun ilede til hans Studerværelse og udgjød den hele Historie for ham med en saadan Tungefærdighed, at hun næsten tabte Veiret.

„Det er absurd — taabeligt!“ udbrød hun. „Det skal ikke blive noget af. Jeg vil aldrig give mit Samtykke til det. Sun er et rent Barn endnu. Mr. Montague maatte have vidst bedre end at tænke paa en saadan Ting!“

„Min kjære Gustru,“ svarede Mr. Forrester paa sin rolige, forretningsmæssige Maade, „du maa have forandret din Mening ganske pludselig. Det er kun nogle faa Dage siden, du udtrykte Ønske om, at James Sinclairs Smag vilde falde paa Marian. Det vilde være saa godt for hende at faa et Hjem og komme i en saadan Stilling, sagde du.“

„Naa — ja — jeg gjorde det,“ svarede hun lidt pirrelig. „Men han er en ganske anden Mand end Mr. Montague.“

„Og dog er han flere Aar ældre.“

„Na Richard, du forstaar det ikke! Jeg vilde naturligvis ikke lagt særlig Vret paa det; men det vilde have

været noget ganske andet. Du ved," fortsatte hun hurtig, "vi har længe troet, han var glad i Charlotte; og at nu det ubetydelige lille Pigebarn skal komme mellem dem paa en saadan Maade — aa, det er altfor ærgerligt! Hvad vil stakkels Dotty sige?"

"Min kjære Margaret," svarede hendes Mand rolig, "det er en Sag, om hvilken vi ikke kan have et Ord at sige. Montague har fuldkommen Ret til at følge sin egen Tilbøjelighed. Det gjør mig imidlertid ondt, hvis Charlotte virkelig har gjort sig Forhaabninger med Hensyn til ham uden god Grund."

"Nei, det har hun ikke, det har hun ikke!" svarede Mrs. Forrester i stort Sindssoprør. "Han gav hende god Grund til at tro, at han var glad i hende; men hun kunde naturligvis ikke maale sig med Marian med sit listige, ubestødne Væsen. Lady Cairne kunde nok have Grund til at advare mig for hende!"

"Nei, der tror jeg, du er uretfærdig, for aldrig, saa længe hun har været i vort Hus, har jeg opdaget det allermindste upassende eller endog ubestødent i hendes Væsen; og hvad det angaar at tilbageholde vort Samtykke, da har vi ingensomhelst Ret til at gjøre det. En hæderlig og brav Mand har gjort hende et hæderligt Tilbud, og hun er gammel nok, ja, og klog nok ogsaa til at vide, om hun vil fremme sin egen Lykke ved at modtage hans Tilbud."

"Modtage hans Tilbud!" gjentog Mrs. Forrester. "Hvilket Pigebarn ved sine fulde fem vilde nogenfinde tænke paa at give ham Afslag? En Mand i hans Stilling ogsaa! Jeg ønsker bare, hun aldrig var kommen i vort Hus. Og hvorledes skal Edith kunne undvære hende; det skulde jeg have Digt til at vide!"

"Det, min kjære Husfru, er igjen et Spørgsmaal, som ikke for et Dieblis maa tages i Betragtning. Saa ondt som det vil være for os at skilles ved hende, maa Marian alligevel straks underrettes om, hvad der er hændt. Du ved fuldkommen vel, at hvis dette Tilbud var kommen fra James Sinclair, vilde du have været den første til at overtale hende til at modtage det; du vilde da aldrig have tænkt paa hendes Ungdom. Vær ærlig, min kjære Madge," tilspøiede han og tog hendes Haand, idet han satte sig ved Siden af hende, "og tilstaa, at det er saa."

"Ja, jeg formoder, jeg maa tilstaa det," svarede hun, og hendes Dine fyldtes med Taarer. Han kaldte hende saa sjelden ved det gamle, kjære Navn nu. "Men Richard, du kan ikke forstaa, hvorledes en Mor føler for sit Barn i en Sag som denne!" og hun lænede sit Hoved mod hans Skulder som i længt forsvundne Dage, da hun pleiede at gaa til ham med alle sine Bekymringer, og gav sine Taarer frit Løb — noget meget usædvanligt for hende.

Magtet sin strenge, stolte Natur og sit tilbageholdende Væsen var Mr. Forrester dog sin Husfru sømt hengiven, og han trøstede hende nu paa en Maade, som han alene kunde gjøre det.

"Og nu," sagde han tilfjeldt, "tænker jeg, det er bedst,

vi straks sender Bud efter den lille Gæltinde og meddeler hende, hvilken Lykke hun har gjort. Jeg er nysgjerrig efter at se, hvorledes hun tager det."

"Ja, jo før det er gjort, jo bedre. Jeg ønsker bare, at det, at sige det til hende, var det hele!"

"Tænk ikke paa det," svarede han. "Charlotte er ikke den første Kvinde i Verden, der har haft noget saadant at gennemgaa. Hun vil snart komme over det; frygt ikke for det."

Marian var alene i Skoleværelset, da hun blev kaldt ind til dem. Hun blev ikke lidet forfærdet. Hvad kunde det være? Hendes Haand skjald, da hun aabnede Døren til Studerværelset. Hun havde aldrig før betraadt det, da det udelukkende var helliget Susets Herre. Mr. og Mrs. Forrester var der begge to; den første havde et aabent Brev i Haanden.

"Kom ind," sagde han venlig, da han bemærkede hendes frygtsumme Nølen. "Jeg har noget her, som angaar dig meget nøie; men intet, som behøver at forstyrre dig," tilspøiede han med et Smil og satte en Stol frem til hende. Og saa meddelte han hende alt. Hun rødmede pinlig. Hvad hun længe havde næret en ubestemt Frygt for, var da endelig kommen!

"Naa," sagde Mr. Forrester, "hvad skal jeg svare ham fra dig? Jeg formoder, du ikke vil holde ham længe i Ubished? I ethvert Tilfælde maa du lade mig være den første til at lykønske dig. Jeg er vis paa, at du vil blive meget lykkelig."

May taug et Dieblis; og saa kom Svaret, langsomt og bestemt. "Nei, jeg vil ikke holde ham i Ubished; mit Svar er færdigt. Vær saa god at sige ham, Mr. Forrester, at det aldrig, aldrig kan blive noget af. Jeg er ikke i mindste Maade skiftet til at blive hans Husfru; desuden," tilspøiede hun med lav Stemme og nedslagne Dine, "kunde jeg aldrig komme til at nære andre Højelsjer for ham, end jeg gjør nu; det er umuligt."

"Marian!" udbrød Mrs. Forrester; og hendes Mand udraabte næsten ligesaa overrasket: "Mit kjære Barn, ved du, hvad du siger? Dette er ganske vist en altfor overilet Bestemmelse; du kan ikke mene det —"

"Jo, det gjør jeg," svarede hun alvorlig. "Jeg kan ikke give mig selv bort til en, jeg ikke elsker; De vilde ikke søge at overtale mig til at gjøre det, vilde De?" og hun saa op paa ham med et trostfyldt, halvt bebreidende Blik i de taarefyldte, nøddebrune Dine.

"Nei, nei, ganske vist ikke; men jeg tror alligevel, du burde overveie den Sag nøie. Tænk paa, hvad du afflaar — ikke alene Velstand og en behagelig Stilling, men ogsaa en brav, retskaffen Mand's Kjærlighed. En saadan Mand, som min Ven Montague, vil du ikke møde paa din Vej hver Dag, min lille Pige," tilspøiede han, idet han lod sin Haand glide venlig henover det høiede Hoved. "Du maa lade mig tale til dig, som en Far vilde gjøre, ved du."

"Ja, jeg er Dem meget taknemmelig derfor!" hvistede hun gennem sine frit strømmende Taarer; denne uvante Omhed havde ganske overvældet hende. "Men det er ikke

Luther i sit hjem.

en forhastet Bestemmelse; jeg kan ikke elske ham — jeg kunde det aldrig. Og jeg ønsker ikke at rejse herfra; lad mig faa Lov til at blive hos eder!" Og hun vendte sig mod Mrs. Forrester og sagde: „De ønsker ikke, at jeg skal rejse herfra? Na, sig, at De ikke gjør det!"

„Nei, kjære Barn, det gjør jeg ikke; men er du ganske vis paa, at du ved, hvad du gjør? Er det muligt, at du kan give en saadan Mand som Mr. Montague Afslag?"

„Ja, ja," svarede hun og smilede gennem Taarer. „Jeg har længe frygtet for dette og har gjort alt, hvad jeg kunde, for at forhindre det. Vil De skrive til ham, Mr. Forrester, og være saa god at bede ham aldrig at tale til mig om det; det vilde være til ingen Nytte, og jeg vilde saameget heller, at ingen skulde faa det at vide."

Manden og Gustruen udvekslede et Blik, som Maa ikke saa. „Charlotte kunde da blive sparet for dette," var Morens første Tanke; „og hvem kunde sige, om ikke alt endnu kunde blive, som hun ønskede?"

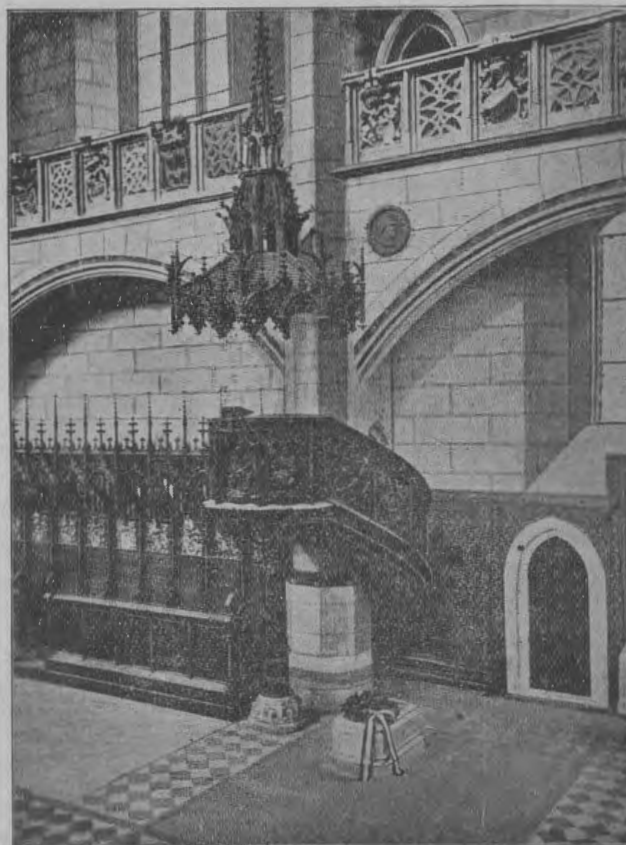
Mr. Forrester skrev til Mr. Montague, som Man havde bedet ham om, meddelte ham hendes Svar og gav ham intet falskt Haab, „skjønt", som han tilføiede, „intet vilde glædet ham mere." Der var ialfald tre Personer, som ikke blev overrasket, da de næste Dag hørte, at Mr. Montague pludselig havde forladt Byen i vigtige Forretninger.

Det var netop ved dette kritiske Vendepunkt, at Lady Cairne en Morgen modtog et Brev fra London, ved Frokosttid som sædvanlig.

„Maa," udbrød hun høit, „dette er rigtignok en Nyhed! Jeg er særdeles glad over at høre, at Marian Deske skal gifte sig; hun har heller ikke tabt megen Tid, da hun blot har været tre Maaneder i Byen."

„Virkelig!" sagde Sir Evelyn og reiste sig lidt pludselig for at hente noget fra Buffeten.

„Ja, jeg har faaet Brev fra en Veninde af mig, en

Luthers Grav i Wittenberg.

Miss Montague; det er hendes Bror. Staffels Ting, hun har bestyret hans Hus saalænge, at det vil blive en stor Prøvelse for hende at maatte forlade det; men hun siger, at han er saa rasende forelsket, at hun er vis paa, han vil blive lykkelig. Det lader til, at alt er bleven afgjort samme Dag, hun skrev." Den samme, maa det bemerkes, paa hvilken Mr. Montague affendte sit Brev til Mrs. Forrester. Hans Søster tænkte sig ikke et Dieblif Muligheden af, at hendes Lucius kunde faa Afslag.

"Naar skal det være?" spurgte Sir Ebelyn, der endnu sad høiet over et Stykke sprængt Oksejød, som han opskar med den største Akuratessje.

"Straks, naturligvis; for Miss Montague siger mig, hvor hun vil tage Ophold nu."

Han gav intet Svar, men det saa ikke ud, som om det var for sig selv, han havde været saa ivrig. Næsten øieblikkelig sagde han noget om "Forretninger med Hus-hovmesteren" og forlod Bærelset. (Fortj.)

En Grindehvalfangst paa Færøerne.

Af Sigurd Patursson i "Den Unge Ven".

Maanen havde i den lyse Sommernat kastet sit matte Skin over Land og Hav; nu steg Solen stor og rød op af Horisonten og lagde en vidunderlig Dagsglans over de mange merkelige, høitidsfulde Fjeldformer.

Alt er Skjærpiperne (en Værkeart) samlet til Dobre nede paa den lave Strandbred ved Bygden, idet de muntre flokkes paa de af Havet opsthyllede Tangdynger, som er bleven liggende fra Vinteren, og som danner ensformige, halvraadne, gjærende Masker, hvor smaa hvide Maddiker kryber og finder Næring.

Fra de nøgne Stene ved Kysten eller fra de grønne Enge hæver sig nu og da en Skjærpip kvidrende op mod den blaa Himmel. Borte paa en Tue sidder en Regn, spove og fløiter sin muntre Morgenjang, mens Myrknepjerne (Gorsgjølene) nikker og kvækker i Agerfurerne af Glæde over Metemarken og andet Kryb, som findes i Overflod. Fra de musling- og tangbevoxfede Geller (Fortsættelsen af lodrette Kyster) lyder Kjeldernes (Strandfadernes) utrættelige Røster: Klif, klif, kl—ik, kl—i—ik!

Men Menneffene hviler endnu fra den forrige Dags Arbeide; Fiskerne kom jent hjem fra Havet, og de, som jyslede med Markarbeide, havde holdt ud til jent paa Aftenen.

Endelig sees en svag, blaalig Røg at stige tilbeirs fra en af de med Grønsvær dækkede Tøge, og kort efter kommer en gammel Mand ud af Huset, isørt den sædvanlige færøiske Nationaldragt: korte Benklæder med Snit i den yderste Søm ved Knæet — Snittet staar aabent, men kan knappes til med blanke Messingknapper —, mørkeblaa strikket Trøje og udenpaa denne Kotet (en fin mørkebrun Jakke med opretstaende Krave og med Sømmer paa Siderne i Skjødene; Kotet er tilvirket af Faarenes mørke-

brune Uld; det bliver ikke farvet), Gudesto med Tvinge paa Fødderne og den kjættiddende Gue paa Hovedet. Spænstig skrider Manden henover den stenede Vej; han stanser foran en Hytte og banker paa dens Vindu; snart aabnes dette, og en kraftig, bygget ung Mand i uldent Undertøi viser sig og hilser den gamle Godmorgen. "Vil du med paa Fiskeri idag?" spørger den gamle; "der er ingen Strøm, og Veiret er meget vakkert." "Ja, jeg vil!" Vinduet lukkes, og Manden gaar for at vække en anden ung Kamerat, som pleier at være hans Ledsager paa Fiskeure. Snart er de tre Mænd isærd med at sætte den lette jødhygtige færøiske Fiskerbaad — som er bygget efter de gamle Vikingebaades Model — i Sjøen.

I Baaden anbringes Gaandfiskeisører, Skrin med Pravian, som bestaar af usyret Bygbrød, tørret Lammekjød og uskummet Melk paa Flaasker, Fiskernes Skindklær, som skal beskytte mod Væde paa Havet, Kompass og andra Fornødenheder, og saa ror Fiskerne affted.

Sommerlusten aander over Havet; men Brisen er saa svag, at Mændene ikke tænker paa at heise Seil. Banden trykker sig rolig op mod Kysterne, det hverken kruses eller skulper, dets Overflade er blank som det sletne Speil. Fra den bortdragende Baad lyder en vemodstemt, høitidsfuld Salmesang; Dydbølgerne søres ud over Havet, ind mod Bygden, de gjenlyder fra de alvorlige Fjelde, og enhver, som hører Salmesangen og evner at forstaa den Underlighed, hvormed de sendes Skaberen, gribes af en høitidelig Stemning, især naar samtidig den Fare, som Fiskerne udsætter sig for, betænkes; thi den speilblanke Havslade om Morgenen kan mangen Gang inden Aften forvandles til skyhøie Bølger, som kaster de smaa Baade hid og did, saa de stundom fyldes med Vand og synker med Mandskab og Ladning. Da spørger ulykken rundt paa Færøerne, og alle sørger over dem, som sandt sin Grav i de vaade Bølger.

Baaden glider forbi grønklædte Smaager, paa hvis faste Græsgange Faarene græsser, forbi Fuglebjergerne, hvor Bjergfuglsangsten, dette storflaaede Træl i det færøiske Følkeli om Sommeren, gaar for sig; paa Afstatter og Gylde er en Mylder af Fugl, som sidder i Geledder med sine hvide Bryster ud mod Havet, og i Luften kredser Bjergfuglene i hundredtusenviis; den tretaende Maake, Bjergenes Prind, hvæver let i uanstelig Flugt, ladende sin klare, gennemtrængende Stemme høre; paa Havet bugger utallige Lomvier og Alker sig, nu og da dukkende under for i de blaa Blande at søge Føde til sig selv og sine vakre Unger paa Bjergets Gylde. Nu er Baaden fremme paa Fiskestedet; de to unge Mænd gjør Gaandfiskererne istand, sætter Agn (Maakeljød) paa Krogene og lader dem løbe tilbunds. Torsten bider lystig paa, og den ene store Fisk trækkes efter den anden.

Den gamle Andøvsmand, som sidder ved Rorerne, speider ud over det blanke Hav: hans Gaab om at opdage en Grind (stor Flo af Sval) blir ikke stufet. Bludselig ser hans endnu skarpe Syn "Bløsteren" af en Grind ("Bløster" er de varme Vanddampe, Svalerne sprøiter i Veiret, naar de kommer op fra Dybet for at aande) inde

under Land, og han raaber: „Eg figje Grind!“ (jeg ser Grind). Snørerne ind, Marerne ud, Masten, til hvis øverste Del et Klædningsstykke fæstes, sættes op, og i flyvende Fart farer Baaden frem mod de intet ondt anende Gabbattedyr; Mændene ror saa sterkt til, at Marerne er nær ved at bryde; de kan godt holde Stand med et hurtiggaaende Dampskib. Kommet i Nærheden af Grinden gaar en af Mændene frem i Forstævnen og kaster en hvidmalet Sten, som er fæstet til Fiskesnøret, bag den og driver den frem. I Umindelighed lykkes det at drive Gvalerne i den ønskede Retning, især naar Strømmen er med.

Paa et høit Fjeld ude paa en Ø er en Faarehyrde, som i den tidlige Morgenstund gik ud for at se til Faarene, stanset. Han spejder udover Havet og opdager Grinden (Grindehvalflokkens svømmer for det meste i Vandforpen med Hovederne jevnlige over Vandet; stundom dukker dog hele Flokken dybt ned og kan bli borte en ti Minuters Tid, men saa maa de op og puste igjen, da de ikke kan holde Andedrættet længer), og Baaden med Signalet. Der farer en behagelig Fornemmelse igjennem ham; han vender om og løber hjem til Bygden, saa han knapt kan snakke af Gæst; med Røje raaber han — inden han naar frem — men saa det runger i Dal og Fjeld: „Grindebod! Grindebod!“ Ordene gjentages i Bygden af gamle og unge, af store og smaa, af Mænd og Kvinder, nu kommer der Liv i Færøingerne, Blodet ruller med fordoblet Gæstighed gennem deres Marer; Mændene kaster Træspaderne med Jernet paa, hvormed de nys stod og grov i Jorden, eller Tremmekæfjerne, hvori de bærer Gjødningen, af Ryggen, raaber „Grindebod“ og løber til Strandbredden, hvor de store, aabne Grindebaade (Baade, hvorpaa ror ti Mand) med Gvalredstaber staar parate. Mens Kvinderne kommer ilende med Proviant, kaster Mændene Smaasten ned i Baadens Skuder, og snart er man i rum Sjø. Det er morsomt at betragte den uanstelige Strøm, naar Baaderne fra de forskjellige Bygder kommer roende langs en langstrakt Kyst, den ene farer forbi den anden for maatte atter at bli indhentet og ladet agterud, eller en stor, vel mandet Timandsfaren med et malet Dragehoved kommer gravende forbi alle de andre, uden at disses Mandskab opbydende af deres Formue af Kræfter er istand til at indhente den igjen.

Fra Fjeldtopperne brænder Kvinderne Bauner for at signalisere til andre Øer; de breder Lagen ud paa forud bestemte Steder, saa de paa den anden Side af Fjorden boende Menneſter aldrig lades i Tvil om, hvor Gvalflokkens drives hen. Ordet Grindabod eller Signalet, som varslar dette, gjør en magisk Virkning paa alle Færøinger; hvis Folk sidder i Kirke, naar der kommer Grindabod, tømnes den straks, om saa Presten er midt i Prædikenen. (I 1898 blev der opdaget en Grind paa en fjernliggende Ø; lige under et nationalt færøisk Skuespils Opsørelse i Thorshavn Teater naadde det glade Budskab Byen; Teaterpersonalet maatte stanse Operationerne, thi ikke saa snart hørtes Ordet „Grindabod“ udenfor, før Publikum brød op og forlod Salen).

Fra de forskjellige Bygder samles Baadene efterhaanden omkring Gvalflokkens; der kastes en Masse Smaasten bag den, og ved Hjælp af disse drives Flokken ind i en lang og smal Bugt, som ender i en lang og smal Sandstrandbred. Der skal Gvalerne dræbes.

Baadene lægger sig i en Halbcirkel udenom Grinden. Der kan komme 200 Baade til Drabet, og fra hver Baad stikkes med fire Sphd. 800 Baaben i Brug paa en Gang, og i et Nu farves Sjøen blodrød inde i Bugten, en klam, varm Lugt af Spæk og Blod, som veires en Fjerdingssvei bort, fylder Luften. Gvalerne blir forvirrede, pustende og stønnende af Smerte efter de mange dybe Saar jager de affted imellem hverandre, pistende den blodige Sjø med deres Galefinne. Her hersker en forfærdelig Forvirring, Menneſter, Gvaler og Baade imellem hverandre, Bulder, Larm og Raab lyder overalt, hist knuses en Baad med Brag og fyldes med blodigt Vand, her faar en Mand et vældigt Slag og bæres som død paa Land. Naar Gvalerne er udmattede af Blodtaber, hugges Kroge og Garpuner i dem, hvorpaa de føres ind til Land, hvorfra Mænd med lange Knive i Hænderne vader ud for at tage imod dem og give dem det afgjørende Snit ved at overskjære deres Nakkeben. Gamle Mænd, Kvinder og Børn er stimlet sammen paa Bredderne for at overvære det dramatiske Optrin.

Orden er atter indtraadt; de dræbte Gvaler (flere hundrede Stykker) ligger i lange Rader Side om Side med den halve Krop i Sjøen og den anden halve paa det tørre. De blir nummererede med Romertal af Sjøselmanden og hans Assistent, dernæst vurderede og udfiskede efter mange detaljerede Bestemmelser. Tiende ydes til den danske Stat, de færøiske Kirkers Prester, Gierne af Strandbredden, Grindformænd, Findingsbaaden, Sjøselmanden etc.; Fangstmændene og alle de hjemmeværende Menneſter, som hører til Distrikter, og de Mænd, som hører til et andet Distrikt (der er fem Grindehvaldistrikter), men har deltaget i Drabet, alle skal have Del i Fangsten. Straks efterat Drabet er endt — før Udfiskningen finder Sted — lægges en, to, tre af de største Gvaler tilside, de sønderlemmes og deles omkring i alle Gulsene i Landsbyen, som ligger ved Gvalhavnen. Kvinderne faar nu travlt med at fuge det friske Gvalkjød og Spæk; det serveres med Poteter til for Mandskaberne, som har bænket sig omkring i Stuerne i alle Gulsene. Det friske, møre Gvalkjød og krystilligt gjennemsigtige, overordentlig fine Grindehvalspæk er en sand Lækerbidſken. — Saa samles efterhaanden Folk i to eller tre af de største Stuer i Bygden, hvor Dansen ved saadanne Leiligheder blir traadt med Liv og Lyt til de gamle Kvads taktfaste og smukke Melodier. Drivbaade, tilstænkede med Blod, Skum og Tran, tager de hverandre i Hænderne og kvæder om de gamle Helte og deres Bedrifter, mens Bygdens Oldinge og vakre, friske Ungmøer flokkes til Dansen og hjælper til med at kvæde til næste Dags Morgen, da Gvalfedlerne, som anviser hvert Baandmandskab deres Andel, udstedes. Nu forlades Dansestuerne; nede ved Vandet blir der atter Røre. Hundrede af Baade stikker

atter i Søen, lægger ind til Sandet, hvor den største Del af Mandfakaberne begynder at sønderflænge Svalerne. Naar saa Mændene med Baadene dybt ladede med Kjødet og Spækket af Svalerne jeiler eller ror hjem, synger de Lakkejalmer for den gode Fangst. Hvert Aar dræbes flere Grinder; i Almindelighed bestaar en Grind af 200—600 Svaler. Grinder fra 800—1000 Svaler er ogsaa blet dræbte. Grindehvalen blir 11 Men lang og kan veie over 3000 Pund, den kan have en Værdi af 100—200 Kr. Kjødet og Spækket spises saltet eller kogt eller ogsaa i tørret Tilstand. Tørret Svalspæk spises som Sul til tørret Fisk; det er en velsmagende, kraftig Ret.

„Rafte Gutter Grind at dræbe, det er vor Lykt!“

Rigtignok er Grindehvaldrabet et Myrderi; men Gud sender os Svalerne, og da de er til stor Indtægt for os og tjener os til Føde, kan vi ikke lade dem bli upaaagtede, naar de viser sig.

Thora.

Et Billede fra Nybyggerlivet.

Thora kjøb tilbage sin „Sunbonnet“ med et svagt Suk, som om hun vilde sige til sig selv: „Det er da for galt, at Mor skulde bli syg igjen netop naar det trængtes, at vi var friske alle sammen.“ Men det var nu engang sli i Andersons Familie, at det sjelden gik efter, hvad som trængtes; og efter at ha kastet et ængsteligt Blik ind i den store Bogn med sit Dække af Seildug, hvor Moderen laa med Hovedet paa en Straapude, vendte Pigen sig til Manden, som sad ved hendes Side.

„Fjør fortere, Far, vi maa komme frem,“ befalede hun ham med fast Stemme.

Manden tog af sig den gamle Hat, tørrede Panden med Trøscermet og henvendte saa sin Opmerksomhed til et Benrangel af en Gest, som var forspændt den gamle Bogn.

„Bil du bare gaa, dit gamle Njen!“

Ordene var sterke nok, men de var udtalt med en svag, halv sørgmodig Stemme, som ingen Virkning havde paa den gamle Gamp.

Men da greb Pigen Lømmerne fra Faderen og skreg kort og bydende:

„Gaa nu!“

Gesten forstod, hvem Befalingen kom fra, og satte i en noksaa god Gang. Da nu gamle Anderson var befriet fra Ansvar med at fjøre, optog han atter Samtalen med sig selv.

„Ja, sli gaar det altid med os! Enkelte Mennesker har altid Lykken med sig; men altid har vi haft Ulykken med os. Nu har vi levet i tre Stater og lige galt har det gaaet paa alle Steder. Paa et Sted var det for koldt for Mais og for heft for alle andre Ting; paa det andet Sted kunde vi ikke taale Klimatet, og paa det tredje kom Græshopperne og aad op Rub og Stub. Nu skulde vi da komme tidsnok til denne Reservation for at saa et

godt Stykke Land; men vi kommer nok forjent, skal du se. Din Mor fik en af sine Cure, og denne Gesten er ingen Ting tes, og nu er vi langt efter alle de andre; sli har det altid været med os, vi har altid været langt efter andre Folk.“

Om Thora hørte hans Klage, saa lagde hun dog ikke Merke dertil. Hun sad og stirrede skarpt paa de andre Bogne, som nu var langt foran hende, og hun anstrengte sig alt hun kunde, for at drive Gesten fortere fremad. Nu havde de været paa Reisen mange Dage, og baade Gest og Bogn og Folkene jels viste tydelige Tegns derpaa. Pigens Hænder var grove og brune, Ansigtet var solbrændt og Haaret strøget ret tilbage. De graa Niner var dog meget tiltrækkende, og der var noget sørgmodigt i Udtrykket, trods de lidt skarpe og bestemte Træk.

„Nei da, der blir ikke noget Landstykke for os,“ fortalte Anderson med sin haabefulde Spaadom. „Utsammet blir optaget, før vi kommer frem.“ Grundet paa disse saare daarlige Udsigter tænkte han saa jmaat paa at forslaa, at de skulde stanse og hvile en Stund — en Svilestund var altid et velkomment Punkt paa Mr. Andersons Program, — men han kunde se paa Datteren, at der ikke kunde være Tale om at stanse nu. Han pleiede at sige med en Blanding af Sorg og Beundring, at naar Thora „tog sig fore en Ting, saa var det ikke værdt at gaa hende imod.“

Thora var ogsaa den eneste i Familien, som „tog sig fore“ nogen Ting, med Undtagelse af en liden Gutunge, som nu kom kravlende frem fra Seildugens Folder. Den store Aldersforskjel mellem Thora og hendes treaarige Broder kan forklares ved den Kjendsgjerning, at der var et halvt Dusin Grave spredte i de tre Steder, hvor denne Familie havde holdt til. Men denne kraftige Gut saa ud til at kunne klare sig under alle Forholde, og der var inaan Mangel paa Bestemthed i hans Stemme, da han raabte efter „noget at spise“.

„Mor, giv Andrew noget at gnave paa,“ raabte Thora uden neppe saameget som at se sig tilbage, medens Bognen knirket og skurred fremover.

Langt om længe kom de ind paa Reservationen, og det saa næsten ud til, at Andersons Spaadom om, at det var forjent, skulde gaa i Opfyldelse. Det var først i Udskanten af det nye Land, at de kunde stanse og slaa sig ned — alt det bedste Land var optaget, og dette saa ud til at være saa daarligt, som det vel kunde være. Af nogle Vordstumper og Seildug fik de slaaet op en Slags Hytte, og Mrs. Anderson blev flyttet ind i det nye Hjem. Hun holdt nu paa at komme sig, og Thora var usædvanlig mild og taalmodig til at pleie hende.

„Jeg haaber, du ikke er værre, Mor, fordi om vi holdt paa at fjøre; jeg troede ikke, det vilde gjøre dig værre, og vi maatte komme frem,“ forklarede hun halvt spørgende.

„Na, jeg venter ikke, at nogen skal stanse, fordi om jeg er syg — det har ingen endnu gjort, og vil heller aldrig gjøre,“ sukede Mrs. Anderson med sand Martyrstemme. „Far din har altid faret sli omkring, saalænge som jeg

har kjendt ham, og jeg har altid maattet træffe efter ham. Det er et haardt Liv, men ikke skal jeg klage; nu skulde jeg ønske en Kop Kaffe."

Saa snart „Mor" havde faaet sin Kaffe og de alle havde spist, begyndte Anderson at tale om, at det næste Skridt nu var at faa Landet registreret; thi man kunde være ganske sikker paa, at nogen anden vilde prøve at komme dem i Forkjøbet. „Landet burde registreres, saasnart man har gjort sit Valg, men en Mand med Familie var saa bunden, at det var umuligt at faa gjort alt i rette Tid," jukkede den gamle Mand.

Men det var ikke Manden med Familien, som maatte reise paa Landkontoret den næste Dag, men Thora. Udenfor Kontoret fandt hun en lang Række af Mænd og Kvinder, der sagte arbejdede sig forbi Kontoret, som bestod af en Gytt, alt eftersom hver fik indført sit Navn i Protokollen og fik sine Papirer. Efter som man kom, tog man sin Plads i Rækken. Der var alle Slags Folk strømmet sammen — Mænd og Kvinder, unge og gamle, Folk som søgte sig et nyt Hjem, og Folk som var kommen for at spekulere eller for at bedrage de andre; men just for Diebliffet havde de et fælles Maal, og det var at faa sit Navn ind i Protokollen, saa de kunde faa Eiendomsret til det Landstykke, de havde valgt sig. Der var flere Hundreder af dem, og hvis man forlod sin Plads for at hvile sig eller faa lidt Mad, maatte man siden tage den sidste Plads i Rækken. Nogle leiede andre til at beholde sin Plads for en Stund, medens andre kjøbte Mad af Kvinder og Bøen, som gik op og ned langs Linjen og solgte til uhyre Priser.

Det gik sørgeligt sent med at komme frem, det saa ud til at Rækken neppe bevægede sig fremad det mindste, og der var derfor god Anledning til at bli kjendt med dem, som stod nærmest. Dige foran Thora stod en gammel, graahaaret Mand. Han saa svag og udslidt ud, men hvergang han vendte sig rundt, lagde hun Merke til, at den samme Ild brandt i hans Øine, som brandt i de andres. Thoras Liv havde været haardt, men hun kunde ikke andet end føle ondt for den gamle Mand foran sig.

„Se den gamle Idioten," skreg en skarp Kvindestemme tæt ved hende. „Han kan ikke leve svært længe paa et Landstykke alligevel, og han er bare i Veien for andre. Hvis jeg var saa gammel som ham, saa vilde jeg heller sikre mig et Sted i den anden Verden. Jeg tror ikke Regjeringen har Ret til at give Land til flige Folk." Flere andre i Nærheden syntes at dele hendes Mening. En Bredestrømme steg til Thoras Øine; uden at hun selv vidste derom, strakte hun sig op og nærmede sig den gamle Mand, som om hun vilde beskytte ham. Han viste ikke mindste Tegns til at han havde hørt, og dog maatte han ha hørt nogle af Kvindens Ord, eller saa var det et mærkeligt Tilfælde, at en gammel skjælvende Stemme begyndte at synge:

„Er mit Navn skrevet der, er mit Navn skrevet der?

Ø Guds Riges Bøger, er mit Navn skrevet der?

„Gaaber det! Det er vist ikke skrevet noget andet

Sted!" raabte den samme Kvinde med en grov Latter.

Thora stirrede rundt, men var ikke istand til at se hvem det var, som sang. Nogen anden maa ha spurgt derom, thi nogen svarede i Nærheden:

„Na, det er „Hellig-Dars". Han har vist været Prest engang i Tiden. Han er nok ikke ved sine fulde fem nu. Nei da, han bryr sig ikke om noget Land; han holder sig fordetmeste i Smaabyerne i Vesten eller hvorsomhelst Folk vil høre paa ham, og undertiden hvor de ikke vil høre paa ham. Han kan synge i timevis, naar han bare begynder."

Atter istemte den gamle Mand en Sang og flere stemte i; men Sangen blev snart druknet af de andres Larm og Skrig. Thora havde lyttet til Sangen med stor Interesse; men saa vendte atter Tankerne til det jordiske. Hun begyndte at undres paa, hvorledes det stod til hjemme. Hun havde bedt Faderen om at sætte op den lille Dvsn, saa de kunde komme til at tage sig Mad, samt bedt ham at passe vel paa Andrew, saa han ikke kastet sig bort. Og for det tredje saa havde hun bedt ham ikke glemme at bringe hende sin Middagsmad, saa hun fremdeles kunde beholde sin Plads. Nu var det længe efter Middag, og Faderens Udebliven kunde ikke betyde andet, end at noget var paafærde. Hun holdt ganske paa at tabe Modet. Hun havde heller ingen Penge, saa hun kunde leie nogen til at holde sin Plads, mens hun var borte. Klokken var næsten to, da hun fik Øie paa Faderen.

„Na, Far, hvorfor er du saa sen?" raabte hun, da han stak en liden Pakke til hende.

„Thora, du er just lig din Mor; hun har næsten plaget Livet af mig, fordi jeg ikke kom afsted fort nok. Det ser ikke ud til, at nogen af eder kan begribe, hvormeget en Mand har at gjøre. Forresten saa gjør det vist ikke noget godt, at du staar her. Der var to Syre rundt idag, som sagde de havde valgt Landstykket, og at de nok skulde faa det, hvorledes det end gik. Det var sli, jeg vidste det vilde gaa."

„De har ikke faaet det endda!" sagde Thora paa sin bestemte Maade.

Faderen trassede afsted igjen, efter at ha lovet at komme igjen ud paa Avelen for at tage hendes Plads, saa hun kunde gaa hjem og se til Moderen og lille Andrew. Hun tog frem Maden, men saa kom hun ihu, at Manden foran hende havde ingen Mad med sig, og heller ikke havde han kjøbt noget. Efter et Diebliffs Betænkning lagde hun sin Haand paa hans Arm.

„Ønsker du ikke at spise lidt; jeg har mere end jeg behøver, og det er haardt at staa her saalænge uden noget at spise," sagde hun venligt.

Da han vendte sig helt rundt, lagde hun Merke til, at han var endog ældre end hun havde tænkt; saa gammel, at hun gjenvandt sin fulde Fatning. Ubevidst antog hendes Stemme den samme Tone, som naar hun talte til sin Moder, naar hun var syg. Han trængte til kjerlig Behandling, og den var hun vant med at give.

„Drik lidt af denne Kaffe," sagde hun, „det vil kvikke dig op."

Han modtog Maden. Bistnok trængte han den, og det saa ud til at han fandt Behag i hendes Maade at tale til sig paa.

„Mange Tak; ja, jeg trænger nok nogen til at se efter mig. Jeg har ikke nogen Slegtning her, — ja ikke nogensteds for alt det. Jeg har altid været tilstede, hvor noget foregik, og derfor er jeg her ogsaa. Dette ser ud til at være sidste Gang; men jeg har valgt et udmerket Stykke Land, dersom jeg bare kan faa Nabnet mit i Vogen derborte paa Kontoret.“

Han havde faaet Tungen paa Glid nu og fortalte hende mange Træk fra sit Liv. Han havde prøvet lidt af hvert hørtes det ud. Thora lyttede til hans Historie med Interesse. Og lidt efter lidt fik han ogsaa rede paa hendes Nabn og de væsentlige Træk fra hendes Families Historie. Samtalen med hende fik ham til at glemme sin Træthed, og det var ham altid en Fornøjelse at tale om gamle Dage.

„Na, jeg har nok været paa Steder, hvor der var hundrede Gange saamegen Trængsel af Folk, som vilde faa sig Land. Dersom jeg bare havde været lidt yngre, skulde jeg nok klaret mig, om vi saa maatte staa her i hele Nat. Nogle af dem, som staa fremst i Rækken, stod oppe i hele Nat, siger man. Kanste vi maa gjøre det samme.“

Men Thora skulde ikke bli en af dem. To Timer senere kom Faderen.

„Thora, jeg tænkte det var bedst, at jeg kom og fortalte dig, at Andrew — er — er — blit ligesom borte.“

„Na Far!“

Thoras brune Ansigt blev lidt blegere; hendes Stemme vidnede om en stor Angst. Faderen syntes han hørte en anklagende Tone deri, og svarede:

„Du kan skjønne, at en Mand ikke kan se efter alle Ting, og endda passe paa den Gutunge. Ingen kan vente det. Jeg havde noget at gjøre, og han ligesom gik sin Vej.“ Nu kom ogsaa hans egen Frygt frem, idet han udbrød: „Thora, jeg har ledt efter ham en hel Time, og kan ikke finde ham noget Sted. Det skulde ikke forundre mig, om han er druknet i en Bæk eller er trampet ihjel af Hestene.“

„Far, jeg maa affted og lede efter ham,“ sagde hun, „og du maa beholde Bladsen min til jeg kommer tilbage. Du bare behøver at staa stille og saa flytte dig fremover med de andre. Men kom nu ihu, at du ikke gaar væk!“

Faderen tog hendes Blads med største Resignation. Hendes Sidekamerat stirrede efter hende, mens hun sprang affted.

„Sun har en Torff til Far, og en Mor, som ikke duer til noget,“ mumlede han i Skjægget. „Det er haardt for hende, kjærlig Pige som hun er.“

„Hvad var det du sagde?“ spurgte Mr. Anderson lidt tvilsomt.

„Na jeg bare sagde, at saa straalende sin Dag har vi ikke havt paa lange Tider,“ svarede Gamlingen høfligt.

Thora ilede hjem til Teltet for at forbisje sig om, at Andrew virkelig var borte, og for at styrke Mrs. Anderson med en Kop Kaffe — hendes eneste Lægemiddel for

baade aandelige og legemlige Under. Der var saamange Steder, hvor en liden Gut kunde ha vandret hen, at hun ikke vidste, hvor hun skulde begynde at lede efter ham. Oppe ved et stort Telt, hvor man solgte Drikkevarer vidste man intet om en bortkommen Gut. Mændene syntes det var umaadelig Moro, at en ung Pige ledte efter et Barn og mange var de Raad, de gav hende; men tilsidst hørte hun en Bemærkning, som blev hende til Nytte.

„Det er bedst du gaar op til Teltet tæt ved Landkontoret. Der pleier Folk at opslaa alle slags Bekjendtgørelser paa Væggen, saa at nu er den næsten ligesaa god som en Avis. Dersom du ikke ser noget om ham, saa skriv lidt selv, og du kan være temmelig sikker paa, at du snart finder ud noget om ham.“

Sun ilede i den paapegte Retning. Sun havde nu ledt efter ham en hel Time, og var meget træet, men Vengstelsen borttog al Træthed. Paa Væggen var opslaaet alle slags Notitser om bortkomne Heste osv. og paa en Lap var skrevet med knudret Haand nogle Ord, som bragte Thoras Hjerte til at hoppe af Glæde: „Fundet: en liden Fyr tre eller fire Aar gammel, hje Pine, sort Haar. Den som kan bevise Eiendomsret kan faa ham i Telt No. 6 ved det store Træ.“

Det maatte være Andrew, det var sikkert, og Thora kunde bevise Eiendomsret og tog ham hjem. Hvor træet hun nu var! Sun undredes paa, om hun ikke kunde hvile hjemme en Time, før hun vendte tilbage til den kjedelige Procesion, men Tanken paa Faderens Upaalidelighed afgjorde Sagen. Sun maatte først fortælle ham, at hun havde fundet Barnet; saa kanste han kunde holde Bladsen endnu en Stund. Den vakre Dag var snart tilende, og Aveldsolen kastede en farvet Straaleglans over de lange stribede Skyer langs Horijonten, og en kjellig Bind feiede over Landskabet. Den lange Række af Mennesker var skredet langt længere frem end hun havde ventet. Hendes nye bekjendt, den gamle Mand hun havde givet Mad, var næsten fremme til Kontoret, men hendes Fader — hvor var han? En ukjendt Mand stod ret bagenfor den gamle Mand, og Thoras Hjerte sank i Mismod, da hun løb op og ned langs Linjen og forgjæves ledte efter Faderen. Sun nærmede sig den gamle Mand og spurgte:

„Bed du hvor Far er reist hen?“

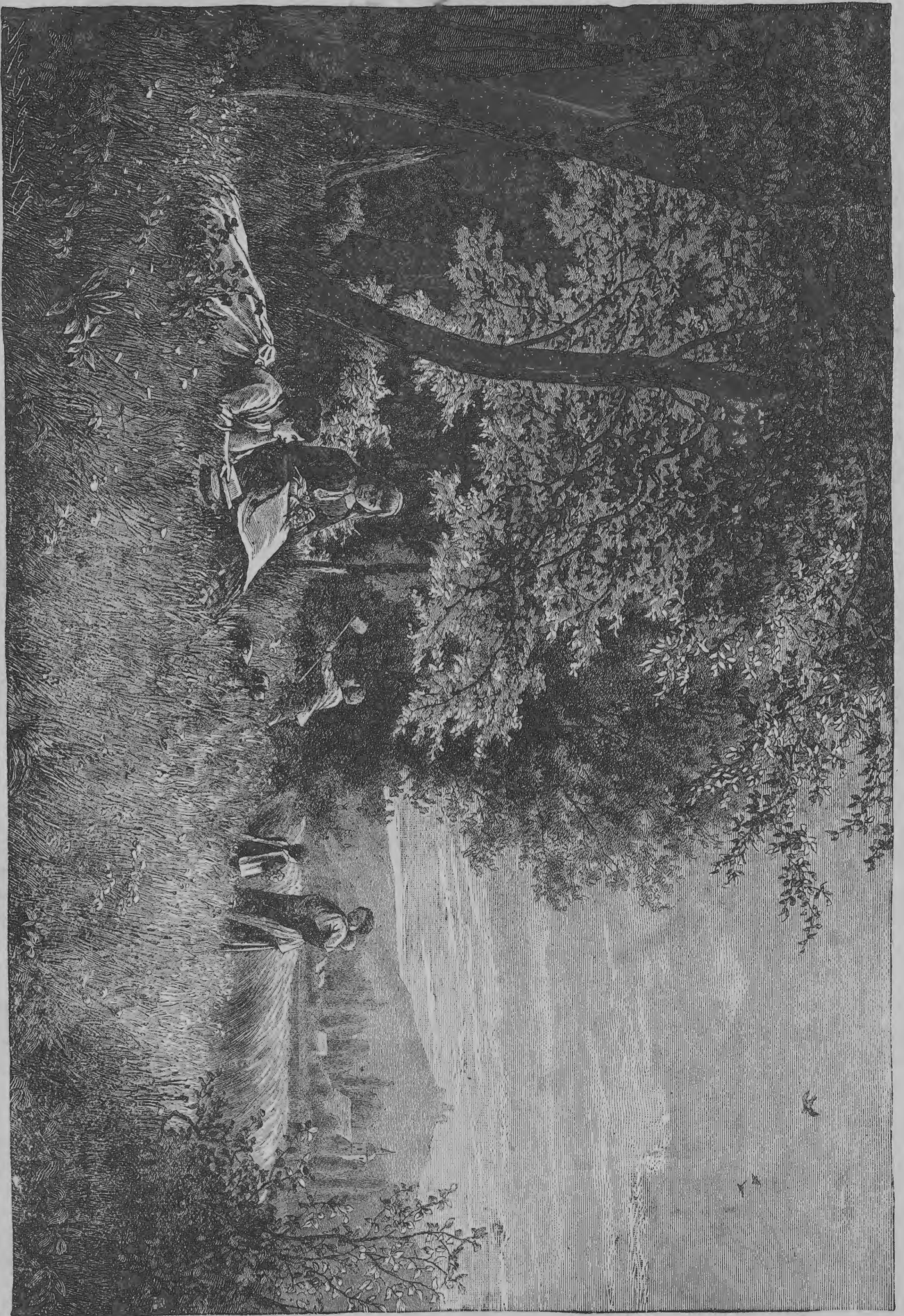
„Nei, Søster, det ved jeg ikke. Jeg forsøgte at faa ham til at stanse her indtil du kunde komme tilbage, men der var ingen Raad med ham. Det saa ikke ud til, at han havde stor Taalmodighed.“

Det saa ikke ud til, at den gamle Mand selv kunde holde ud stort længer. Der var en graa Farve i Ansigtet, som endog Thora, trods sin Angst og Skuffelse, ikke kunde undlade at se. Ved en pludselig Impuls gav hun ham det Brød og den Kaffe, som hun havde bragt med til Faderen.

„Det vil styrke dig til at staa her endnu en Stund, og Far har kanste fundet sig Avelsmaad paa et andet Sted,“ sagde hun med ubevist Ironi.

Om nogle faa Minuter kom Faderen hen til dem fra

En Sommerdag paa Landet.

en af de længst bortliggende Grupper af Mænd. Hans Måhøj har et Udtryk af Trods, Skam og Undskyldning, da han mødte Datterens bebreidende Blik.

„Du kan ikke sætte dig ind i en Faders Jølelser, Thora,“ paastod han. „Jeg kunde ikke staa her, naar Gutten min, som skulde bli min Alderdoms Støtte, var kommen bort. Jeg kunde ikke andet end jeg maatte afsted og lede efter Gutten. Forresten var jeg ligeglad med Landet, dersom noget havde hændt ham.“

Det var til ingen Nytte at sige noget mere. Det eneste hun kunde gjøre var at stille sig længst bag i Rækken den næste Morgen. Der var ikke kommet svært mange nye, og skjønt Rækken endnu var lang, var den dog meget mindre.

Bludselig var der en usædvanlig Bevægelse oppe ved Kontoret, og Folkene faldt tilbage. Nogen skreg, en Del Mænd løb frem og bar en Mand til den ene Side.

„En gammel Mand havde just faaet sine Papirer. Det var formeget for ham. Hjerteseil eller noget lignende. Kanskje han bare besvimeede,“ var Forklaringen, der løb fra Mund til Mund. Man raabte paa en Doktor, og der kom Svar fra mange Kanter, hvor man kunde finde en. Lidt efter lagde Bevægelsen sig, og man trængte sig atter fremad mod Kontoret.

Thoras Dine fulgte den lille Gruppe, der bar en Mand til et Telt. Hun havde det paa Jølelsen, at det var den gamle Mand, som hun var blit bekjendt med igaar. Om en Stund kom hendes Fader hen til hende. Hun bad ham finde ud, hvad som havde hændt, og dertil var han mere end villig; thi at høre nyt, var hans bedste Fornøielse. Han kom straks tilbage med et meget forundret Udtryk.

„Thora, han vil, at du skal komme! Han havde Hjertetilsælde, og han kan ikke leve længe; men endnu er han ved fuld Bevidsthed. Jeg var villig til at være hos ham, men han vilde ikke høre paa mig; han bare spurgte efter dig. Kan du forstaa —“

Men Thora ventede ikke paa nogen Forklaring. Hun skyndte sig til Teltet saa fort hun kunde. Hun forstod Sammenhængen.

„Det er fordi han har talt lidt til mig, og fordi han er rent alene. Han sagde han havde ingen Slegtninge her.“

To eller tre Mænd stod ved Siden af den gamle Mand, som han laa der paa et simpelt Leie. Saasnart han fik Øie paa Thora kom der et Smil over hans askegraa Ansigt.

„Jeg er paa Reisen til det nye Land, Søster, jeg ved ikke hvorledes det er med Navnet mit, men jeg haaber, jeg haaber . . .“ Der var en lang Pause mellem hvert Ord. „Det er et meget vakfert Landstykke, som du faar, Thora, du var god mod mig, og jeg fik Landet i dit Navn — det er dit. Der er Penge nok for første Betaling, og om du vil sælge det, saa faar du en god Pris paa det om ikke længe. Men jeg vil ha en Plads paa det Landet, hvor jeg kan ligge og hvile, du Thora, og

saa maa du saa „Hellig-Vars“ til at sige et Par Ord og bede en Bøn.“

„Ja, det vil han nok, jeg ved han vil det,“ svarede hun hurtig.

„Og saa maa du saa nogen til at synge. Jeg liker saa godt den Sangen om „Det Land der er lyst som en Dag“, og om at vi skal saa møde vore kjære. Jeg har Slegtninge deroppe. Tænker du, at du kunde sørge for Sangen?“

„Ja da, ja da,“ svarede hun med taarebalt Stemme.

Hans Dine lukkede sig for atter at aabnes om en liden Stund.

„Na gamle John har det ikke saa værst alligevel. Han skal saa en virkelig Begravelse, med Prest og med Sang, og han skal begraves paa sit eget Land og efterlade sig en Arving.“

Det var en merkkelig Begravelse, og længe skulde de første Settler tale derom. „Hellig-Vars“ læste fra sin gamle Bibel de samme Ord, som disse Folk havde hørt før i gamle Dage, og mange var dybt bevæget, da man sang om „Det Land, der er lyst som en Dag.“

Da Thora sad paa Dørtærskelen ved Enden af denne Dag, mens Solen holdt paa at glide ned, syntes Verden med engang at ha blit saa vakker og saa fuld af Fred. Inde i det lille Værelse laa Moderen, endnu udsat for sine „Lure“, og der var Andrew med sin forjærdelige Appetit, og Faderen med alle sine svage Sider; men en stor Byrde var falden fra hendes Skuldre.

„Jeg har noget at forsørge dem med nu,“ hvistede hun til sig selv glad. „Vare en liden Velgjerning, og saa meget kom ud af den!“ Hun løstede sit trætte Ansigt taenemligt mod Himlen og hvistede blødt: „Dette er en umaadelig vakker Verden!“

Lidt om Jøderne.

Den jødiske Forfatter, Israël Bangwill, blev en Lid fiden opfordret af Redaktøren af et Tidsskrift til at svare paa dette Spørgsmaal: Hvorledes kan det ha sig, at Jøderne staa sig saa godt, eller med andre Ord, hvad er Aarsagen til Jødernes Succes. Herpaa svarer Bangwill, at Jøderne slet ikke staa sig godt. Omend enkelte Individer gjør det godt, saa har Jøderne som et Folk ikke stort Held med sig. Som et Folk betragtet staa det saare elendigt til med dem. Der er elleve Millioner af dem spredte over hele Verden, uden fælles Land eller fælles Magt. De kan ikke enes om en eneste Ting; de har ingen Nationalkunst, og har næsten ingen Nutids-Literatur; endog paa det religiøse Omraade hænger de ikke sammen, da de udgjør henved et Dusin Sekter. Halvdelen af dem er indestængte i russiske Smaabyer uden Lov engang til at dyrke Jorden. Og endog i Tyskland, Frankrige og England er de forfulgte. I frie Amerika er de udestængte fra det sociale Liv. Jøderne som et Folk er paa langt nær ikke et velstaaende, lykkeligt Folk, og som Mag Nordau udtalte i sin glimrende Tale ved sidste Zionist-

møde, at endog Eskimoerne i sine Snehytter har det bedre.

Endog sin Religion, som var deres Trøst men ogsaa Marsjagen til deres Adskillelse, har de for en stor Del tabt, grundet paa Banskeligheden ved at holde Sabbaten og paa samme Tid klare sig i den skarpe industrielle Konkurance.

Men hellerikke som Individet staar Jøderne sig godt. Som jagt saa lever Halvdelen af dem i Rusland, og der eier hver af dem ophovedet ikke mere end fem Dollars. I Roumanien eier hver af dem ikke en Dollar, og i Persien, Morocco og næsten overalt i Osten lever de i den yderste Fattigdom, og i Palestina lever de af uafsladelig Betleri. Og i „the sweatshops“ i London og New York er det Jøderne, som faar lide.

Svorfra kommer da den feilagtige Opfatning, at Jøderne staar sig saa godt? Den kommer fra Middellalderens Dage, da Jøderne blev negtet Adgang til de almindelige Gjøremaal, og maatte hyskelsætte sig udelukkende med Pengeaffærer.

Jøden havde ikke nogen Gær til at forsvare sig med, men han havde det, som maatte til for at føre Krig. Han blev saaledes Verdens Financier og en Ven af Pengeaanere.

De eneste Jøder, som de kristne behøvede at komme i Berørelse med, var de saa velstaaende Jøder, som forestod Pengeaffærerne i Forbindelse med alle store Foregønder, fra at bygge en Domkirke, til at udruste Kolumbus, eller føre de store Korstog. Naar nu de eneste Jøder, som man kom sammen med, var rige, saa var det saa naturligt at slutte, at alle Jøder var rige, og at Ordspøget „rig som en Jøde“ skulde bli saa almindeligt.

Men endog i vore Dage har mange den samme Opfatning, og det er for en stor Del Marsjagen til, at den nyere bitre Bevægelse mod Jøderne er kommet istand. Derfor er Raabet nu: „Jøderne sluger op de kristne!“

Og naar det da hænder, at to af de rigeste Jøder flytter ind i de aristokratiske Bydele, saa blir de kristne høilighen fornærmet over saadan Indtrængen, og glemmer, at de kristne har allerede for flere Generationer nydt Fordelen af at leve der. Men endog naar de kristne kommer i Berøring med den umaadelige Sværm af Jøder i Jødedebarteret, saa er det som et Folk de driver de kristne ud. Naturligvis — hvis det allerhaardeste Arbeide og den simpleste Levemaade kan kaldes at staa sig godt, saa kan det ikke negtes, at den jødiske Arbeidsklasse staar sig godt.

Jøderne kan leve, hvor andre maa dø; og det grundet paa alle de Forsøg, der har været gjort paa at faa dem til at dø, hvor andre har faaet Lov til at leve. Den fortvilede Kamp for Tilværelsen har lært dem at rette sig efter Forholdene som intet andet Folk. Bistnok var der en Tid, da enkelte jødiske Navne havde samme Betydning som Rigdom uden Grænser. Men Rothschilds Ry er længe siden traadt i Skyggen for Navne som Rockefeller, Carnegie og J. Pierpont Morgan. Der er ingen Jøder hverken i Europa eller Amerika, der maaler sig med disse Navne.

Der er kun saa Millionærer blandt Jøderne. De blir

ikke rige paa en Dag, som ofte er Tilfældet med Amerikanerne. Jøden begynder med intet saaat sig og arbeider sig opover sagte og med yderste Forsigtighed. Han spekulerer ikke.

Fra gamle Dage af har Jøden ikke haft Lyst for Gandel. Det var Fønikerne, som drev Gandel og som byggede de store Byer Tyrus og Sidon. Jøderne dyrkede Jorden og drev paa med Kreaturavl. Det var Omstændighederne, som drev Jøden ind i Gandelslivet.

At kunne to Sprog er meget skjærpende for Forstanden, og der er saa Jøder, som ikke kan to eller flere Sprog. Ved det store Zionismøde var der neppe en Mand, som ikke kunde tale to europæiske Sprog. Presidenten kunde tale fire fem, og Max Nordau kan tale alle de europæiske Sprog. Heraf kommer det, at Jøderne har været saameget benyttet i internationale Affærer. Saa maa ikke glemmes de Karaktertræk, som Jøden arver af sine Forfædre saavel som de, som hans haarde Liv har opdraget ham i. Her kan nævnes Sluher, Selvbeherskelse og Evnen til at rette sig efter Forholdene og til at je Anledning til at slaa sig igjennem, hvor andre ingen Udveier. De moralske Karaktertræk bestaar af Ærlighed, Ædruelighed, Udholdenhed og Omsorg for Hjemmet.

Jøderne er paalidelige, og Slegtninge har absolut Tiltro til hverandre og arbeider sammen paa en Maade, som paa langt nær ikke er Tilfældet blandt de kristne.

Som Advokater gjør Jøderne det godt. Ligeledes har de Anlæg for at praktisere Medicin. Som Skolelærere har de hele sit Folks Tradition bag sig. Som Kritikere staar de høit, f. Eks. George Brandes i Danmark.

Og tilsidst kan det tilføies, at Israel Bangwill er selv en af vor Tid største Forfattere.

Den virkelige Stilling i Kina.

(Efter Rev. D. B. Sheffield, D. D.)

En stor Forandring har fundet Sted i den kinesiske Folkeopinion, fra de øverste til de nederste Lag, og Resultatet heraf vil bli meget vidtrækkende. Før var alle Klasser ganske ligegyldige for, hvad andre Nationer tænkte og syntes om Kina. Nu er denne Ligegyldighed og Selvgodhed adskillig rystet, og paa mangfoldige Maader er det gaaet op for Kineserne, at man i andre Lande betragter den kinesiske Civilisation som forstenet og gammeldags. De øverste kinesiske Embedsmænd har ved sine Dumheder fæstet hele Verdens Opmærksomhed paa sig. Følgen af dette er, at Hoffet og de høieste Embedsmænd er ikke længer ligegyldige for hvad andre Nationer tænker om dem og deres Reformplaner. Nu tales der om Reform paa alle Kanter. Reform er Dagens store brændende Spørgsmaal. Men man er ikke inde for Reform saameget for Reformers Skyld, som for at vinde andre Nationers Gunst og gode Vedømmelse, og med Løfte om Reform kan Kina haabe at faa endnu en Livsfrist.

Det vil da ogsaa forklare, hvorfor Regjeringen i sin Landslygtighed udstedte sine Proklamationer om Reform.

Peking var dengang i Hænderne paa de udenlandske, og kinesiske Gæbne var fulde af fremmede Krigskfibe. Spørgsmaalet var, hvorledes Regjeringen atter kunde faa Hovedstaden i Besiddelse samt bevare Kina som et helt og udelst Land. Det var derfor om at gjøre, at faa de udenlandske Magter til at tro, at den kinesiske Regjering igrunder havde været imod Boyerbevægelsen, men at den ikke havde været mægtig nok til at undertrykke den.

Vistnok er det sandt, at mange af de ledende Boyere har lidt Døden for sin Deltagelse i Oprøret, men med svært faa Undtagelser er de samme Embedsmænd nu ved Magten, som havde mest Indflydelse under Oprøret. Prins Tuan er blevet degraderet og hans Søn har mistet Retten til at bli Kinas næste Keiser, men Jung Lu har ligesaa stor Indflydelse hos Enkedronningen nu som nogensinde. Dette er en Kjendsgjerning af allerstørste Vigtighed, hvis man vil forstaa den virkelige Stilling i Kina nufortiden.

Jung Lu er en Yndling, ikke en Slegtning, af Enkedronningen, og han har paa forbausende kort Tid steget til den højeste Stilling. Det var Jung Lu, som forsøgte at faa rydde den unge Keiser afveien og sætte Prins Tuan paa Tronen. Han gjorde intet for at stanse Ødelæggelsen af Udlænderne og deres kinesiske Venner. Det var Jung Lu, som var Ansøreren under det langvarige Angreb mod de udenlandske Legationer i Peking. Han hør dog ha Kredit for, at han forlængede Angrebet saalænge, da han fik høre, at Tientsin var indtaget af de udenlandske. Men Grundent, hvorfor han ikke gjorde et skarper Angreb paa Legationen, var ikke saameget den, at han havde noget tilovers for de udenlandske, men fordi han frygtede de endelige Følger. Programmet har nu været at gjøre alt muligt for at beholde Enkedronningen paa Tronen samt den unge Keiser i Fangenskab, saa at Jung Lu fremdeles kunde beholde sin Indflydelse ved Hoffet. Saaledes er det da gaaet til, at Jung Lu er atter kommet til Magten og kan igrunder anses som Kinas Førsteminister.

Man vil heraf se, at Reform er ikke i Hænderne paa Reformvennerne, men i Hænderne paa dem, som ønsker at reformere saå lidet som muligt. De sande Venner af Kinas Fremskridt sætter ikke sit Haab til Regjeringen, som den nu er sammensat. Regjeringen er sammensat fortiden af forbausende veike og uværdige Mænd. Haab om bedre Tider hviler paa det Faktum, at den kinesiske Regjering er ikke længer ligegyldige for hvad andre Magter synes om den; for en Del vil den bestrebe sig efter at vinde deres Anerkjendelse. Deri ligger ogsaa deres Haab om at bevare Kina fra at opdeles mellem fremmede Nationer.

Keiseren er fremdeles en Fange i sit eget Palads uden Indflydelse og uden Venner, som drifter sig til at gjøre noget. Et Mars Tid siden var der Haab om, at Keiseren gradvis vilde opnaa sin retmæssige Indflydelse, men dette Haab er blevet skuffet. Enkedronningen har ham ganske i sin Magt, og det ser ikke ud til, at hun vil gibe Slip paa sin Magt. Jung Lu har syndet formeget til at

kunne vente Tilgivelse. De virkelige Reformvenner har ligesaaletiden Indflydelse nu som nogensinde. Der har været gjort Forsøg paa at faa saadanne Mænd ind i de høiere Stillinger, som er bedst skikket til at bestaa dem, men uden Held. Det er noksaa vanskeligt for Enkedronningen at give Keiserens Venner Indflydelse og paa samme Tid holde Keiseren i Fangenskab. Forandring til det bedre maa komme med Tiden, men imidlertid vil de Reformere, som blir indført, bli en Slags „plating to the galleries“ — for Syns Skyld. Virkelig Reform maa vente indtil de virkelige Reformvenner kommer til Magten, men imidlertid gjøres der en Forberedelse af den nubærende Regjering, kjønt det vistnok er imod dens Vilje at faa sker.

Imidlertid har den kristne Kirke samlet nye Kræfter efter Jibdaaben. Guse og Kirker er atter opbygget, og Skolerne er i fuld og forøget Virksomhed. Nyt Haab er vaagnet i alles Barm.

Den stumme Speider.

En af de kjæfeste og ædleste Mænd, som kjæmpede paa Sydtaternes Side i Borgerkrigen var Speideren Sam Davis, som blev hængt i Pulaski, Tennessee, Sommeren 1864. Han erindres den Dag idag som en Helt, hvor han var kjendt. Davis var en af de driftigste og paalideligste Speidere i Sydens Arme, og de vigtigste Gverb blev givet ham mer end en Gang. Under Udøvelsen af et saadant Gverb blev han fanget og kastet i Fængsel. Man fandt ham i Besiddelse af meget vigtige Papirer — og det gjaldt derfor at finde ud, hvem som havde skrevet og affendt disse Dokumenter. Davis blev dømt til at hænges.

Han blev sat under Opsyn af en ung Kaptein, omtrent hans jevnaldrende. De havde meget tilfælles og blev snart gode Venner. Den unge Kaptein fik Myndighed til at love Fangen Frihed, hvis denne vilde tilstaa, hvem som havde skrevet de omtalte Dokumenter. Men det Svar, som Davis altid gav, var dette:

„Jeg kan ikke være falsk mod mine Venner og Kamerater paa Sydens Side.“

Atter og atter prøvede man at frelse hans Liv ved at faa ham til at tilstaa, hvem havde skrevet Papirerne. Til alle saadanne Anmodninger vendte han et døvt Øre, og erklærede sig bestemt paa at dø med Gemmeligheden i sin Barm. Kanste den strengeste Prøve paa hans Trofasthed blev han udsat for, da hans forlovede kom lige fra Nord Alabama og fik Lov til at tale med ham. Endog til hende negtede han at meddele den forønskede Underretning. Hun bad ham tilsidst med følgende Ord: „Sam, hvis du elsker mig og din Kjære gamle Mor, som sidder hjemme og græder for dig, saa spar dit Liv!“

For et Dieblik rystede Sam af indre Bevægelse; saa tog han den unge Piges Haand i sin og sagde sagte:

„Du ved jeg elsker dig, Jennie, og mit Hjerte er næsten færdigt at bryde, naar jeg tænker paa gamle Mor, men —.“ Hans Stemme skalb, saa han ikke fik et Ord frem,

men om en Stund gjenbandt han sin Fatning og jagde roligt: „Der gives Tider, naar ens Pligt mod Gud og Fædrelandet er større end nogen anden Bevæggrund. Jeg kan ikke bli en Forræder.“

Til den unge Kvindes Vre være det sagt, at hun op-hørte med at trygle ham, og hød ham Farvel med tørre Øine efter at have sagt ham, at hendes Beundring for ham var større end nogenfinde grundet paa hans Trofskab. Dagen for Henrettelsen blev ikke længe udsat. Det blev den unge Kapteins Pligt at udføre Henrettelsen. Til-sammen stod de paa Stafottet. Endnu engang bad Kap-teinen ham med bevæget Stemme om at spare sit Liv ved at give den forpønskede Underretning. Den dønte Mand hviiede Hovedet og hans Læber bevægede sig i stille Bøn. Saa løstede han Hovedet kjæft og sagde:

„Om jeg havde Tusinde Liv vilde jeg ofre dem alle, før jeg vilde forraade mine Venner.“

De haardeste Hjertes blev rørt ved denne Mand's Hel-tedaad, og Laarer strømmede fra mange Øine. Kun ugjerne gav Kapteinen Legnet og Sam Davis' Sjæl gif sin Gud imøde.

Alkohol for Fysiologiens Domstol.

Den berømte Professor Bunge i Basel, Schweiz, fremsætter nogle meget interessante og vigtige Kjends-gjerninger angaaende Fysiologiens Standpunkt overfor Alkoholen, saaledes som den nu erkjendes af de ledende Kemikere og Fysiologer. De er tagne fra hans Fore-læsninger om fysiologisk og patologisk Kemi og lyder som følger:

„En Del Alkohol iltes i Legemet, medens en anden udfilles gennem Lunger og Nyrer uden at forandres. For den Dels vedkommende, som iltes i Legemet, maa man derfor sige, at der findes nogen Energi, som opta-ges af Legemet. Heraf følger imidlertid ikke, at Alkohol kan betragtes som et Fødemiddel; thi for at det skulde være Tilfældet, maatte man kunne paavise, at den Energi, som frigjøres ved Alkoholens Jtning, ogsaa bliver brugt til at fremme en eller anden af Legemets normale Funk-tioner med. Det er ikke tilstrækkeligt at paavise, at den kemiske Energi omsættes til Sjælsenergi; Omsætningen skal foregaa paa rette Tid, paa rette Sted og i en bestemt Del af Legemets Væbe; thi Vævene er ikke saaledes be-ksafne, at man kan føde dem med hvadsomhelst og naar-somhelst og med hvilketsomhelst brændbart Materiale. Saaledes burde man, hvad Alkoholen angaar, kunne paa-vise, at den kunde tjene som Kilde til den Energi, Mus-ler og Nerver behøver for at udføre deres normale Funk-tioner.

„Man indvender dernæst, at den Varmeudvikling, som Alkoholen forbrænding absolut maa medføre, kommer Legemets Husholdning tilgode; selv om den ikke frem-mer nogen bestemt Funktion i Legemet, saa maa dog Alkoholen forbrænding tjene til at spare paa andre Stoffer, som ellers vilde forbrænde i dens Sted.

„Men heller ikke dette kan vi medgibe. Lad være, at Alkoholen forøger Varmeproduktionen, saa er det ikke desto mindre sikkert, at den ogsaa forøger Varmeforbru-get. Alkoholen udøver nemlig en lammende Virkning paa hele det Nerve- og Muskelapparat, der regulerer Blodtilførselen; der fremkommer en Udvidelse af Blod-farnettet og især Huden, hvorved Legemets Varmetab for-størres, og det endelige Resultat er derfor en Nedjættelse af Legemets Temperatur, hvilket ogsaa er blevet paavist ved Termometret.

„Alkoholen har uden Tvil denne lammende Virkning; thi de Resultater, som efter et løst Skjøn synes at skyldes stimulerende Egenskaber hos Alkoholen, kan i Virkelig-heden kun forklares under den Forudsætning, at Alkho-len virker lammende.

„Saaledes med denne saa almindelige Tude, at Alko-holen skulde have en varmenende Virkning i koldt Veir. Denne Varmefølelse er, som allerede antydet, for det første afhængig af, at Alkoholen lammer Centralnervesyste-met, hvorved en stor Mængde Blod stiger ud til Legemets Overflade, og for det andet kommer den sikkert paa Grund af, at Centralnervesystemets Hovedorganer taber deres Følsomhed og faar mindre Fornemmelse overfor Kulde.

„Den stimulerende Virkning, som Alkoholen synes at have paa Sjælelivet, er ligeledes en Slags Vammelse; thi de Hjernefunktioner, som først taber sig ved Nydelsen af Alkohol, er netop Dømmekraften, Evnen til at dømmes og til at slutte. Som en Følge af, at denne øverste, dømmende Myndighed i Sjælelivet ikke længere er i Virksom-hed, kan Følelseslivet faa frit Spillerum, og et Menneske under Alkoholens Indflydelse bliver derfor fortroligt med hvemsomhelst og bliver meget meddelson. Han forglem-mer sine Besværligheder og bliver lystig. Det er en Kjendsgjerning, at han nu er ude af Stand til at se de Farer og Vanskeligheder, han har i Livet. Denne Alko-holens lammende Indflydelse sees jo meget klart deri, at alle Besværligheder og Smerter (og fremfor alt den værste af alle Smerter: den fjælelige Engstelse og Be-kyrning) forsvinder fuldstændigt. Herfra stammer den Løssluppethed, som man finder paa et Karneval.

„Det er en Fordom, som fuldstændigt beror paa et Selbbedrag, naar man tror, at et Menneske nogenfinde bliver vittigt ved Hjælp af alkoholiske Drikke. Denne Feiltagelse beror ligefrem paa Resultatet af den omtalte lammende Indflydelse; thi naar ens Selvkritik falder bort, saa tiltager Selbbehaget. Man ser derfor disse drikkende Mennesker i liblig Bevægelse med Hænder og Arme, benyttende deres Kraft paa en naragtig Maade, som fornuftige Mennesker vilde anse for unyttigt Kraft-spilde, og Tilstanden er derfor i sig selv et Bevis paa, at Sjæleevnernes dømmende og selvkritiserende Funktion er lammet.

„Dernæst har man ogsaa ment, at Puls-hyppigheden skulde være et Bevis paa Alkoholens stimulerende Egen-skaber. Den større Puls-hyppighed har imidlertid slet intet at gjøre med Alkoholens Virkning, men skyldes fuld-stændig Omgivelserne og de tidligere nævnte Forhold; thi

ifølge de hidtil foretagne Eksperimente viser det sig, at Pulshyppigheden ikke stiger efter Indgiften af Alkohol, naar vedkommende ligger aldeles stille uden at røre sig.

„Et andet Sympton paa Lammelse, som ogsaa feilagtigt betragtes som et Bevis paa Alkoholens stimulerende Virkning, er, at Træthedssfølelsen borttages. De ved nok, at man meget almindeligt tror, at Alkohollen giver ny Styrke og nye Livskræfter, efter at man er bleven træet. Denne Træthedssfølelse er Legemets Sikkerhedsventil. At bedøve Træthedssfølelsen, for at fortsætte med Arbeidet er ligesaa dumt som at lukke Sikkerhedsventilen paa en Dampkjedel, naar Sikkerhedsventilen blæjer.

„Denne Tro paa Alkohol som en styrkebringende Rilde er særdeles farlig for dem, som nyder den hyppigst og i stort Mængde. Fattigfolk, hvis Indkomst allerede er utilstrækkelig til at skaffe dem den Kost, de virkelig behøver, føres fuldstændig bag Lyset ved denne Fordom og anvender en meget betydelig Del af deres Indkomst paa alkoholiske Drikke istedetfor at kjøbe god og nærende Føde, som er det eneste, der kan give dem virkelig Kraft og Styrke til at arbejde. Denne Fordom om Alkoholens styrkende Egenstaber skjules de Resultater, som man ser hos Banedrikkere. Hvemsomhelst der har for Sødbane at drikke blot en nogenlunde Dosis Alkohol, er altid bedre istand til at arbejde, naar han fortsætter med at drikke, end naar han pludselig holder op. Dette Faktum kan vi for nærværende ikke fuldt forklare, men det falder fuldstændig sammen med de Erfaringer, som Opiumspiseren gjør. Han kan hverken spise eller sove, dersom han ikke faar sin Opium. Han „styrkes“ derfor ved Opium; men et Menneffe, som ikke er vant til et saadant bedøvende Middell, bliver langtfra mere stiftet til sit Arbeide ved at tage det.“

En trofast Sjæl.

Saa Mænd vandt større Ry i den mexikanske Krig end Kaptein John Logan. Mange Træet fra hans Liv fortælles af hans Søn. Den følgende Historie dreier sig dog ikke saameget om Logan, som om hans trofaste Kamerat, Augustine Martinas, en ung Gut fra Mexico.

Han stammede fra bra Folk, men en Tid efter Krigens Udbrud fandt han sig baade ene og venneløs og fattig. Han drog til de Forenede Stater, og havnede langt om længe i Shelby County, Kentucky. Her var det, at han blev kjendt med Logan og hans Familie, og her gif han under Navnet Gus.

Da Logan i 1850 drog til Kuba for at kæmpe mod de spanske, var det ikke Raad at holde Gus tilbage. Han længtede efter Eventyrer, og saa blev han med og blev Medlem af Kap. Logans Kompani. Da Logan blev rammet af en Kugle, klyngede Gus sig til ham, som skulde han ha været hans Bror. Gus og nogle faa andre slog Kreds rundt Kapteinens Legeme og drev de spanske væk, saa den saarede Mand ikke skulde fanges. Gus var dem

behjælpelig med at bære Logan ombord paa et Skib og pleiede ham saa længe han levede, saa ømt som en Søster vilde pleie sin Bror, og da Logans affjælede Legeme blev senket i de ubarmhertige Bølger, græd den udenlandske Gut som et Barn. Men endnu mere end dette gjorde han, hvorved hans Trofasthed og Kjærlighed mod hans faldne Kaptein kom for Dagen. Gus samlede Logans Klæder og Kostbarheder, saasom Penge og et Gulduhr, og pakkede alt i en Sæk, og med denne paa Ryggen traaffede han lige fra Tampa i Florida til Shelby County i Kentucky, en Strækning paa over et Tusen Mil, idet han betlede sig frem den lange Vej, skjønt der var mange Penge i Sækken paa hans Ryg. Uden at have brugt saameget som ti Cents leverte han altsammen til Logans Søn.

Gus vendte tilbage til Mexico og blev — Gfestet. Det gaar jo an at have en Dyd og mangle andre Dyder. Sammen med den øvrige Bande blev han grebet og dømt til Døden, men før Henrettelsen skede blev det opdaget, at Kapteinen for den Flot Soldater, som fangede Gfestet, var ingen anden end Broderen. Formedelt sin Brors Indflydelse blev han sat fri, mens hans Kamerater blev dømt til Døden, og er det at haabe, at han derefter fandt paa noget bedre end at være Gfestet, og at Trofasthed ikke blev hans eneste Dyd.

Ungdommens Ledestjerne.

(Efter „Dagen“).

Unge Menneffer vil lidt efter lidt finde, at det kræver et stort Arbeide at blive Eier af det bedste i Livet.

De sande Værdier er altid skjulte under Overfladen, og ingen faar dem uden at betale fuld Pris for dem.

Engen naar til at blive en moden Mand eller Kvinde uden gennem Tjeneste og Offervillighed. Og dette er en stor Betsignelse, naar det bliver ret forstaaet; men undertiden kan det synes haardt at lære.

Et Barn, der kommer ind i Verden og finder alt lagt til Rette — ingen Vanskeligheder at overvinde, ingen Omtanke nødvendig, intet Arbeide at udføre, men Livet som „en Dans paa Roser“ — et saadant Barn vil vokse op til et udueligt Menneffe. Men det Barn, der maa begynde paa ujæffer Grund — uden Penge og uden Hjælp — det har Udfigt til gennem ihærdigt Arbeide at bane sig Vej op „over de høie Fjælde“ — op til en fast og sikker Grund, hvor det som Mand eller Kvinde vil staa som en Kjempe.

Vi ældre gjør Feil, naar vi beklager den unge, som helst maa stole paa sig selv. Vi burde lykønske. Selv, hjælp er undertiden en streng Herre; men han opdrager den Slags Menneffer, som denne Verdens indviklede Maskineri trænger til.

De dygtige Menneffer, — de, der fik noget udrettet — blev aldrig danne de alene i Medgangs Skole. De mødte strenge Prøvelser, store Vanskeligheder og Skuffelser. De havde aldrig forsvagt Hjertes. De raabte ikke:

Hjælp, hjælp, men traadte mandigt ind paa Livets Bei og naaede frem ved udholdende Arbeide.

Banskeligheder, som mødes i den rette Aand, bliver ikke som Sten, hvorover vi falder; de bliver tværtimod Trappetrin for os og hjælper til at gjøre os modige og sterke.

Men hvis bore unge vil fremad, da maa de have noget at arbeide for og saa ikke være bange for at gjøre deres bedste. De maa ikke sidde stille med Hænderne i Skjødet og vente, at Dykken skal komme flyvende til dem. Det gjør den nemlig ikke. Den kommer kun, naar vi af hele vor Sjæl er med i Arbeidet for den.

Emerson sagde: „Digegyldigt hvad dit Arbeide er — lad det blive dit. Digegyldigt, om du er Tænkter, Prest, Smed eller President — lad det blive som en Del af dit eget Rjød og Blod.“

Det er netop Sagen, og det er Livets Gemmelighed, at Arbeidets Art har intet at betyde for vor Udvikling og Dngtiggjørelse; alt afhænger ene og alene af, hvorledes vi stiller os til og tager fat paa Arbeidet. Om det er at grave eller at tømre; at undervise eller at prædike: det er ligegyldigt — bare det bliver gjort med Udholdenhed og Trofskab. Saa bringer det Betsignelse og Fred.

Arbeidet — det er Ungdommens lysende Stjerne.

Hos Tandlægen.

For nogen Tid siden kom en reiseflædt Person fra en Aftspads i fuld Fart ned ad Jernbanegade i Hjørring, fortæller „Vendshysjel Tidende“. I et rask Spring satte han op ad Trappen ved Tandlægens Bolig i Nærheden af Stationsbygningen. Det næste Spring førte ham forbi Telefonskationen i Stuen og de følgende Trin op ad Tandlægens Trappe.

Kan jeg blive besørget i en Fart? spurgte han lidt aandløs. Jeg skal med Toget om et Aarter.

Jo, det tænker jeg nok, svarede den tililende Tandlæge, det kommer an paa, hvor meget der er i Veien.

Men De faar hjælpe mig, bemærkede den fremmede lidt forlegen. Jeg har aldrig været med til det før.

Det gaar saamænd let nok, beroligede Tandlægen. Vær saa god at tage Plads i denne Stol.

Tak. Men kan det da ikke ske staaende?

Nei, det bruger vi aldrig.

Godt, svarede Manden og tog Plads.

Naa, der staar Apparatet, tilføiede han, og saa nysgjerrig paa Boremaskinen til Plombering. Ja, den Edison er dog en merkelig Karl.

Naa, det er nu ikke Edison, men en anden Mand, som har konstrueret denne her.

Saa-aah! Jeg har forresten nok hørt Tale om det. Vil De saa aabne Munden og lægge Dem bag over.

Skal man da sees i Munden først?

Ja, for ellers kan jeg saamænd ikke hjælpe Dem.

Vel lad os saa begynde. Jeg har som sagt Gøstverk.

Ja, den Tand skal ud, udbrød Tandlægen efter at have figet ham i Gabet.

Samtidig fljød han det grønne Gardin for Redskaberne tilside og greb en blinkende Tang.

Hvad — hvad behager — vil De trække mine Tænder ud? skreg den fremmede med alle Tegns paa Rædsel.

Nei, bare den ene, svarede Tandlægen, idet han stirrede forbausset paa den underlige Patient.

Denne rejste sig fra Stolen med et Sæt. Med Pinene stift heftet paa Tandlægen trak han sig langsomt hen mod Rakkellovnen, hvor der hang nogle middelalderlige Slagsverd. Gøst lysterlig tilmode fulgte Tandlægen efter ham uden at slippe den formentlige gales Blik. Uvilkaarlig fattede han omkring Tangen som et Bærg mod den saa farlige Person.

Vil De — vil De trække en Tand ud paa mig? stammede den fremmede, som nu blev ganske frumbøiet af Skræk. Samtidig søgte han stadig nærmere hen til Baabnene.

Ja, det er det eneste, som er at gjøre, raabte Tandlægen, idet han ved en omgaaende Bevægelse affaar Tanden fra Baabenbeholdningen.

Skal man da have Tænderne truffet ud for at telefonere? skreg den fremmede fortvilet.

Ska — — — skal De telefonere?

Ja, det har jeg jo sagt, jamrede den anden.

Ikke med et Ord! Det er jo nedenunder.

Men, hvor jeg blev bange for Dem, udbrød den fremmede og lod sig falde ned paa en Stol.

Naa saa De gjorde mig forskrækket, svarede Tandlægen, og sank ned paa en anden Stol.

Og den fremmede forsvandt lige saa hurtig, som han var kommen. Hvorvidt han naaede Toget, melder Historien intet om.

Man bør ikke mistænke Folk altfor fort. I New York slagtede en Mand en Tid siden en Ko, og i Maben paa den fandt han et Halsbaand med Guldbetalje. Halsbaandet tilhørte en ung Dame fra Iowa, som havde besøgt Farmen forrige Sommer. En Dag blev hendes Smykke borte, og trods al Søgen baade høit og lavt var og blev det borte. Mistanken faldt paa „Gyrekaren“, og han, stakkar, kunde ikke udholde Skammen og rømte sin Bei, og lige til nu, da Koen hjalp til at oplære Gemmeligheden, stod han i Folks Betragtning som en Thy.

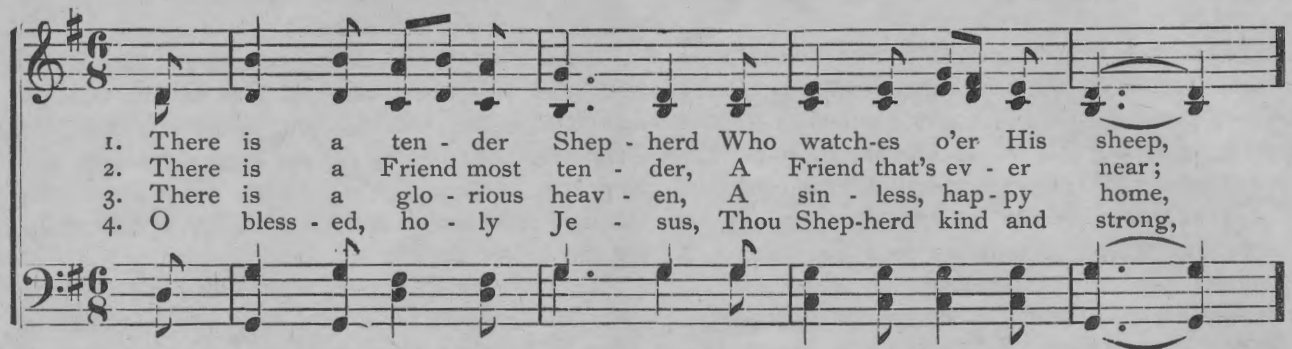
Det er ikke altid saa let at greie sig i et fremmed Land uden at kjende dets Sprog, det fik en engelsk Dame at føle under et Besøg i Madrid.

En Morgen var der Kaffe paa Frokostbordet, men ingen Melk. Efter forgjæves at have forsøgt at faa Opvarteren til at forstaa, hvad hun ønskede, tog hun et Papir og en Blyant og tegnede en Ko.

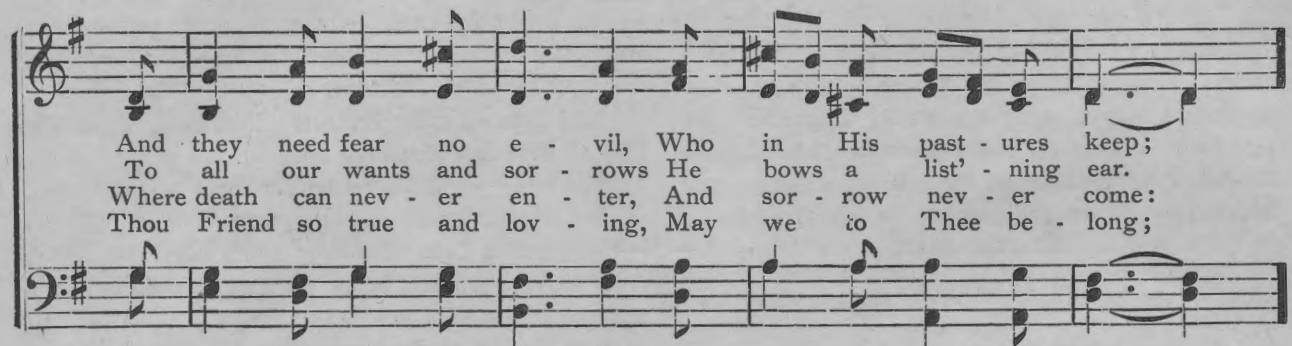
Manden saa først usikkert paa Billedet; men pludselig syntes der at gaa et Lys op for ham. Med et fornyet Ansigt gik han ud og kom straks efter ind igjen med Billetter til Dagens Threfægtning.

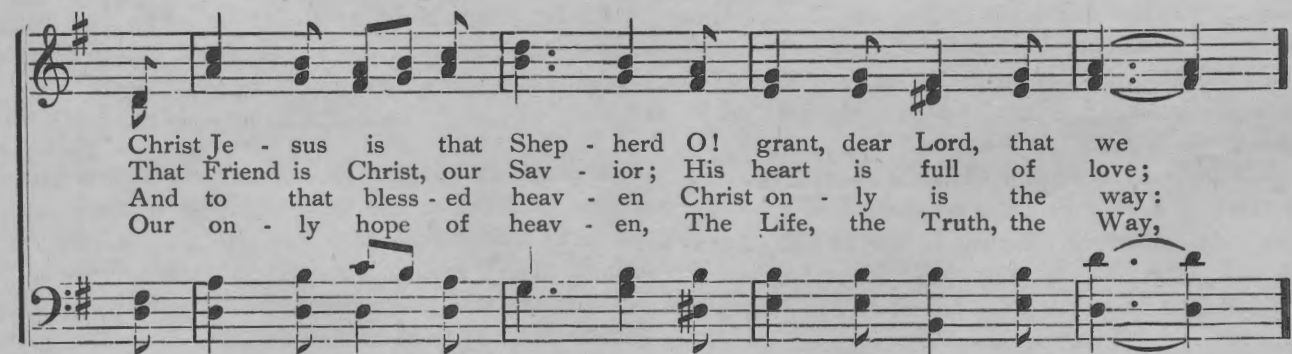
There is a Tender Shepherd.

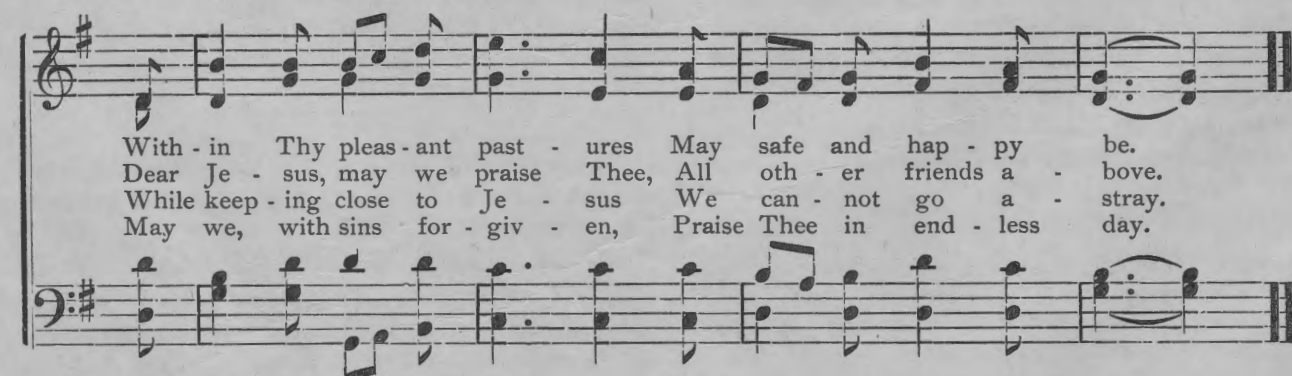
1. There is a ten - der Shep - herd Who watch - es o'er His sheep,
 2. There is a Friend most ten - der, A Friend that's ev - er near;
 3. There is a glo - rious heav - en, A sin - less, hap - py home,
 4. O bless - ed, ho - ly Je - sus, Thou Shep - herd kind and strong,

And they need fear no e - vil, Who in His past - ures keep;
 To all our wants and sor - rows He bows a list' - ning ear.
 Where death can nev - er en - ter, And sor - row nev - er come:
 Thou Friend so true and lov - ing, May we to Thee be - long;

Christ Je - sus is that Shep - herd O! grant, dear Lord, that we
 That Friend is Christ, our Sav - ior; His heart is full of love;
 And to that bless - ed heav - en Christ on - ly is the way:
 Our on - ly hope of heav - en, The Life, the Truth, the Way,

With - in Thy pleas - ant past - ures May safe and hap - py be.
 Dear Je - sus, may we praise Thee, All oth - er friends a - bove.
 While keep - ing close to Je - sus We can - not go a - stray.
 May we, with sins for - giv - en, Praise Thee in end - less day.

UNGDOMMENS VEN*(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).*

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,

Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.

Addr

UNGDOMMENS VEN,

267-269 Cedar Avenue, - Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

LUTHER LEAGUE OF AMERICA.

In the twin cities of Minneapolis and St. Paul on July 8, 9 and 10, was held the fifth convention of the National Luther League. The first things to greet the eyes of the delegates at the depot, hotel and church, were the large placards or shields, having the Luther League button and colors, bearing the words, Welcome to the L. L. of A.

At the Metropolitan hotel, headquarters for the convention, about 140 delegates were registered.

The first session was opened in the First Swedish church, Dr. L. A. Johnston, pastor, with the singing of the hymn, "Glorious things of Thee are spoken."

An address of welcome was given by the pastor loci, who said, "We welcome you to our churches, our homes and our hearts; but more especially for the purpose for which you have come." "The Luther League is not emotional, but educative and endeavors to build up the young people in the knowledge of their church."

Mr. N. Jensen, president of the Twin city leagues, also gave a hearty welcome. Rev. A. J. D. Haupt then introduced the Hon. R. S. Van Sant, governor of the state, who gave a royal welcome to all the League delegates. He spoke at length of the greatness of the state to which we had come, its vast extent and untold resources. "You are followers," he said, "of the great exponent of religious liberty, Martin Luther. You are engaged in the greatest work in the world, a work which will go on until the entire world is evangelized and christianized, and that that day may speedily come is my most earnest wish."

Mr. Wm. C. Stoeber, president of the National Luther League, responded and thanked the speakers for the welcome they had given. "What we need is men and women, not weaklings and drones. Men who have convictions and stand up for them are the men wanted in the world to-day." Immediately following the service was a reception and social hour.

At the Wednesday morning session, held in the Memorial English Church, the statistical secretary, Rev. Chas. K. Hunton, reported that the League organized seven years ago now enrolls in its ranks more than 70,000 young men and women.

A quarter of these have been gained during the last two years. New York state had 3 delegates at this convention, representing a membership of 6077; Pennsylvania enrolls 6500; Illinois 3100; Ohio 2155; Wisconsin 1575; Minnesota 902.

The treasurer's report was read by Mr. F. A. Hartman of Philadelphia. The total assets of the League were \$928.18 and the outstanding indebtedness \$850. All interest had been paid.

An address by the Rev. Dr. Whittaker of Lancaster,

Penn., on "Working and Praying Must be Joined," followed.

He said: "He who works and does not pray is a despiser of God. He sees nothing higher than himself. In his own eyes he is the Almighty in miniature, for his own little fiat governs all he has to deal with. To work and not to pray is to deny the loving power of God." "We should work as if there was no such thing as prayer, and pray as if there was no such thing as work."

This session closed with the singing of the hymn, "Jesus, I love Thy charming Name."

The afternoon session was opened by the Rev. A. C. Anda and Rev. Solberg.

A paper on the power of prayer by Miss Josephine Maedel of Kansas City was read, and a discussion followed, in which Drs Gerberding, Harpster, Severinghaus, and Telleen spoke. At this time Miss Ellen M. Stone, the captured missionary from Bulgaria, appeared and briefly addressed the convention. She said she was a most emphatic testimony of the power of prayer. On the memorable Sunday morning of February 23, when she was freed from her captivity, she thanked God for the power of prayer, but not till she had come to this country did she realize how widespread was the sympathy of all people and the contributions even to the very pennies of the poor.

As she spoke of the effectual workings of fervent prayers, she was unable to speak for several moments. "The man who spends a great deal of time with God, makes a great friend of God, and God makes a great man of him."

Dr. Harpster of India then related an incident of a missionary, who by his ability to play the violin not only escaped death but was instrumental in the conversion of the whole savage tribe. Two children of this christianized tribe were captured by a neighboring foe, who would not release them unless they were able to conquer them with their weapons. After repeated prayers two and two were sent over to request their release, at the imminent peril of their lives, until the chief, warned by his wife, who, like Pilate's wife, had a dream to have nothing to do with the Christians, finally besought their removal and gave them back to their own people unharmed.

Mr. Ellert then gave an excellent report of the standing of the Luther League Review. The conditions were very flourishing. Over 2000 new subscribers were added at this convention. The subscription for the special convention number ran up quickly.

Dr. Chas. Fry presented a new plan for a prayer cycle.

On Wednesday evening, simultaneous meetings were held in six different churches of the Twin Cities. The speakers were Dr. J. L. Sigmund, Rev. H. B. Richards, Dr. C. S. Albert, Dr. Gustav Andreen, Dr. W. K. Frick, Rev. I. S. Runyon, Rev. Th. Eggen, Rev. G. W. Sandt, Dr. J. F. Hartman and Mr. Horace W. Bikle.

Thursday morning session, Rev. J. W. Smith and Mr. M. C. Olson spoke on the subjects, Prayer without work, and work without prayer.

Rev. M. J. Bieber then spoke on the work of the Luther League.

The Grand Rally meeting was held in the Auditorium on Eight street Thursday evening. Displayed on the walls were the League colors, black, red, white, blue and gold. A large chorus, led by Mr. P. Johnson, rendered "Send out Thy light" (Gounod) and Randegger's "Praise the Lord."

The meeting opened with the singing of the hymn, "Now thank we all our God." After Scripture reading and

prayer, Mr. Frank A. Hartranft of Philadelphia spoke on the subject "The Luther League—What it is." The League, he said, was born in New York city. It was organized by a body of laymen in a German church. In 1895 the National League was formed at Pittsburg, Penn. "The object of the League is to strengthen the interest and activity of the young people in the principles and practices of the Lutheran faith. Its principles are based on the Augsburg Confession, and it seeks to exert itself along church lines. * * * The scope of the League is wide enough to include and really should include the members heretofore of the Young Peoples' Societies, Christian Endeavors, King's Daughters, King's Sons, and similar organizations. The cry of the philosopher was, "Know thyself;" that of the Luther League,—Know thy church. The Lutheran church is not a denomination; it is the mother of all Protestantism. It rests solely on God's Word. Here it stands, it cannot be otherwise. God help it, Amen."

A quartet then sang Snecker's "Lord for all mankind we pray." The audience of several thousands then joined in singing Luther's battle hymn, "A mighty Fortress is our God."

"The Luther League and Our Institutions" by Dr. Carl A. Swenson of Bethany College was the next address. Introducing his subject, he outlined the historical and spiritual position of the church. "It was the first of the Evangelical churches, and moreover being the ancient church purged of its accumulated abuses, the Lutheran Church might lay claim to being the primitive church. So genuine have been its doctrines that no demand has ever come for a revision of its famous confession. Not having wandered on the one hand into the sentimental excesses of revivalism, nor on the other, into the cold formality of ritualism, the Lutherans have spread until no portion of the earth is now without representatives of that faith.

"In these United States the growth of the church has been marvelous—from 23,000 in 1800 to 1,500,000 in 1900. The church has always been favored by intelligent and progressive men. At this time, it is the nations wherein Lutherans are numerous that are at the forefront of civilization."

He urged enthusiasm in the work, loyalty to our church and institutions and more love for the cross. "As long as our church clings to the inspired Word of God and His Christ, we shall always have success."

After a solo by Mrs. T. M. Newson, the Luther League Rally Hymn was sung:

Oh, Christians! leagued together,
To battle for the right,
Arise and don your armour,
Put the foe to fight,
We've given our allegiance,
To serve without surcease,
The mighty Lord of Armies,
And gentle Prince of Peace.

Chorus.—

All hail our Royal Colors
For Kingly lives unfold,
Beneath our Luther ensign,
Black, red, white, blue and gold.

Amen.

Then onward be the war cry,
And onward still, so long
As we have self to conquer,
Souls to cheer with song.

Let sound the martial music,
Ring out the bugle call,
To rally for the conflict,
Our people one and all!—Chorus.

We proudly bear as banner
A cross within the heart,
To show that we have chosen
Christ, the better part.
Then joy and peace and comfort
Shall blossom as a rose,
Until our earthly blessings
The worth of heaven disclose.—Chorus.

Dr. J. H. Harpster, missionary for more than thirty years in Guntur, Rajahmundry, India, then spoke of the "Luther League and Missions." He pointed out the unique history of the Lutheran missions in India. "It was not, as generally supposed, the sainted cobbler, William Carey, that first entered India for mission purposes. When he arrived, the Lutherans, beginning as far back as 1706, had been laboring for a hundred years and had converted natives by the tens of thousands. It was among these early Lutheran missionaries that was found Christian Fredrich Swartz, whom Bishop Heber himself pronounced the greatest missionary since the Apostle Paul. Swartz had proved so marvelously successful that a splendid mausoleum had been erected in his honor by that very East India Company, that had always bitterly opposed the mission work and had even persecuted and imprisoned the workers. Through lack of support the Lutheran Church lost some ground relatively in India, nevertheless she now ranks second to that of the English church."

The convention was closed by the singing of America and the benediction by Rev. A. J. D. Haupt. A most pleasant adjunct to the convention was the visits made to the many historic places of interest, arranged by the local committee. The next national convention will be held at Buffalo in 1904.

Chicago, Ill.

—Monroe A. Munson.

THE MOST FAMOUS SUNDAY SCHOOL IN THE WORLD.

By Jane Stuart in "Christian Endeavor World."

Would you like to visit the most famous Sabbath school in all the world? Come with me to the "City of Brotherly Love," to the city of the good William Penn and of the great Benjamin Franklin,—Philadelphia.

Not far from the heart of the big city, at Bainbridge and Twenty-second Streets, where row after row of red brick houses line the crowded thoroughfares, we find the solid gray stone building of the Bethany Presbyterian Church. And next to it, right on the corner, is the big Sabbath-school building, probably the biggest one anywhere in the world.

Let us wait a few minutes to take a good look at its high gables, its many windows, and its tall, pointed clock-tower rising above all. It is a solid, handsome granite building. It looks like a church, you will say. And so it does, and a very nice one, too.

Going in, we are met by one of the doormen, who shows us the stairs to the visitor's gallery. "Take your places at once," he says; "school is about to open." The

sound of band music falls on our ears. Hastily climb to the seats assigned us, we see an unusual sight. We are in the top gallery of a great auditorium which can easily hold three or four thousand people.

The place seems to be nearly full, and people are piling in all the time. There are children of eight and grown folks of eighty. Except for the single gallery reserved for visitors all the rest is Sunday school.

The gallery below, which extends all around the great room, is full of Bible classes. Way down on the first floor are the intermediate departments. You notice neat, dark wooden benches shaped like a half-circle, which the classes are seated. And yes, that is a beautiful white marble fountain which is playing in the center of a circle of fine green palms. How pretty it looks!

But the orchestra suddenly ceases. It is half-past ten. The bell rings. The doors are locked. No one can enter now until all the opening exercises are over. Order, heaven's first law, is the rule of this school.

Hush! Now how still everybody sits, as a tall, kindly-looking gentleman steps to the front of the platform. He raises his right hand. Every one looks at him attentively. "Good afternoon, teachers and scholars," he says in slow, clear tones.

"Good afternoon, Mr. Wanamaker," comes the quick response from all over the big school.

And all join in singing the familiar words, "Praise God from whom all blessings flow." Then there is a very quiet time. Everybody's head is bowed in silent prayer to the heavenly Father.

In earnest, measured tones the superintendent repeats a Bible verse. Yes, it is 1 Tim. 1: 15; and then the whole school sings,

"O story sweet and wonderful
Upon that morn of old,
By whispering breeze and rustling leaf
In tender whispers told."

You notice now that they are using programmes, like cards with all the words of the hymns and everything printed on them. A thoughtful usher brings us one, and also a copy of the lesson leaflet.

How fine the singing is! The musical director stands on the platform beside the superintendent, Mr. John Wanamaker, and by the baton keeps everybody in time. What a fine idea, too, to have the different departments in the school each show how well they can sing! The little girls in the infant room in high, sweet voices sing, "Ring the beautiful Sabbath bells," and the older girls in the intermediate room follow with a selection of their own. After them Mr. Wanamaker calls on the boys in the intermediate room. How clear their well-drilled voices sound from their quarters under the gallery on the right!

Did you ever see a Bible-showing before? It is a sight to remember. "Young men in the classes, show your Bibles," says the superintendent, raising his own Bible high in the air.

Up go the hands holding Bibles all over the large section on the main floor where the big boys sit.

"Good," says the pleased superintendent.

"Girls, show your Bibles."

The girls promptly raise their Bibles in the air.

"Now the classes in the galleries; show you're a Bible school!"

Many Bibles are seen in this direction. Then the separate large classes in the front and rear are called. Scarcely any one seems to be without a Bible here.

social election, which resulted in a city of 12,000 without a saloon for another two years. Large credit for the victory is due to organized labor and its manly stand against the saloon. At a meeting of the Trades Assembly last Saturday the following resolution was adopted, every member voting yes:

Whereas, the object of our organization is for the protection of labor, and the upholding and betterment of the working classes of our fellow men;

And whereas, it is the sense of this organization that the open saloon has the tendency to injure, depress, and degrade the daily laborer in the taking from him that which should be expended for his own comfort, and the comfort and support of his family;

Be it therefore resolved, that in the coming election we declare in favor of the closed saloons, and will use our votes and influence in favor of the sentiment herein expressed.

What Should Robbie Become?

An energetic New York woman has a son who thought would like to become a minister. "Robbie is such a dear, good boy," she said to me, as she narrated her experience, "that I felt as if the Master's work was his forte. However, I concluded that I would go to someone who knew about the work, as I only knew about Robbie. So I sought out Dr. Rainsford, who is strong and sensible, and knows what he knows with no reservations. 'I have a son,' I said, 'who thinks he would like to be a clergyman, and I have come to ask you if there are certain essential qualifications relative to success in the ministry. Of course, I want him to succeed in whatever he chooses.'

"'Yes, madam,' he said, promptly, as if he had the answer all prepared beforehand; 'there is one qualification without which a man's success in the ministry is impossible. The ministry is filled with failures. The days are gone by when mere goodness, conscientiousness, reverence, a love of study, or any combination of those excellent qualities is alone sufficient to induce a man to opt the pulpit as a profession. He must, first of all, be a leader. Is your son a leader?'

"I said with an apologetic and unconvinced air:—

"'No, I fear Robbie is not a leader, exactly. But I am sure he would love to be a leader. He could learn to be a leader.'

But Mr. Rainsford seemed to grow two inches taller, he said, in convincing tones:—

"'No, madam, men do not learn to be leaders. Leaders are born, not made.'

"The news was disappointing, but it cleared up the atmosphere on the subject of the ministry for Robbie. The divine made an exception, however, in the case of the man who is 'called' to the ministry. 'Of the man who is called, I have nothing to say. He will succeed against any odds, but I should want to be very sure that he is called before I would encourage him, if he is not a leader man.' Those were his words."

"And what became of Robbie?" I asked.

"He has decided to be a farmer," she said. "He loves to plant seeds and see the green things come up out of the ground, and so he has decided to be 'the man with the hoe,' in spite of all the prejudice against the hard work of a farmer. He loves a life near to nature," she concluded, "and it is the duty of everyone to do the thing he loves to do, for that is the only thing that lifts breadwinning above the level of drudgery."

Children

A SEVEN-FOLD GIFT.

"I'm sending you," wrote Aunt Mary, to her little niece Kitty Carter, something for your birthday, and I know you will like it."

Kittie was sure she would, too, because Aunt Mary had been a little girl herself, and knew exactly what to buy for little girls of all sizes.

A few days later the front door opened suddenly there was a loud thump in the front hall, and everybody jumped.

"Dear me!" exclaimed Grandma, who was spending the day with Kitty's mother, "has the baby fallen down the stairs?"

"No," laughed Kitty, "that was probably the postman with my present from Aunt Mary. When he has anything too big to go in the letter-box he throws it into the hall."

"Then," said Grandma with a smile, "let us hope that it isn't some pretty china dish."

But Kitty didn't hear her, for she was busily engaged in untying the stout brown string, with fingers that trembled with excitement. But finally the last knot was untied, the paper was opened, and out rolled six round balls. Something rolled out of Kitty's brown eyes at the same moment—two large tears.

"I didn't ever s'pose," said she, choking down a sob, "she came back into the sitting room, "that my Aunt Mary would play tricks on people, on people's birthdays! Just six onions—six horrid onions!"

Grandma gave a sharp look at the "onions," and then she laughed until tears rolled out of her eyes. When she was able to speak, she said, "You will like your onions better on closer acquaintance. These are hyacinth bulbs—very large and heavy ones. I think Aunt Mary must have remembered that you were fond of flowers. If you will get six flower-pots from the barn, and a basket of soil from the radish bed, I will go out to the side-porch and show you how to plant them."

Kitty felt better and dried her tears and ran for the flower-pots. "Now, Grandmama," said she, cheerily, when the soil in the bulb was carefully planted, "I will put the pots on the dining-room window sill where there is lots of sun."

"If you do," said Grandmama, "you will never have any flowers. It takes darkness and patience to coax blossoms out of these bulbs. You must put them down close to the coal bin."

Kitty thought the coal bin a queer place for flowers, but she obeyed, and after a few days she forgot all about them.

One day in December, Grandma said, "Kitty, it is time for your hyacinths to come up-stairs. The pots are full of strong white roots, and the tops beginning to grow."

Sure enough! the bulbs had each begun to send up a big fat leaf-bunch and were ready for more light; so Kitty set the pots in a row in the sunny dining-room window. After that it seemed to her that she could see the plants grow. Before many days each leaf-bunch spread apart and buds began to show.

At last one morning Kitty was greeted by a ten-

lege is fast becoming an institution of learning that can probably compete with any other college in the Northwest. A very complete catalogue will be furnished by the President, J. Kildahl, Northfield, Minn.

Luftstrækken er en meget slem Sygdom. Mange frygter som Pesten det lille Ord „Træk“, som vi dog skylder bort. Det vilde være til stor Betsignelse for os, om vi bandede Vinduer og Døre og lod det trække lidt gennem de Hus. Saa snart nogen begynder at blive for bangede den friske Luft, gaar det nedad med dem og de bliver snart sindsyge paa dette Omraade. Der gives Mennesker, som kan sidde inde paa deres opvarmede Værelser og ikke blive syge af Træk blot ved at høre nogen gaa gennem en Strømlangt henne i den anden Ende af Huset.

Himmelfarten.

Herbillede malet af Kunstner Aug. Klagstad, Marinette, Wis., og udstillet ved Den Forenede Kirkes nylig afholdte Aarsmøde i Minneapolis, Minn.
(Sees Mr. Klagstads Avertissement paa Omslaget.)

Fast Eiendom.

En liden eller stor Sum anbragt i Canada = Land er bedre end Gulbminer og Olje = Brønde i Kansas.

Eller vil du ha Homestead i Canada, saa er der intet, som er til Hinder for dette.

Vil du ha nærmere Underretning om Landet, saa skriv til

CANADA LAND & COLONIZATION CO.,

424 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.

Eller

B. B. HAUGAN,
FERGUS FALLS, MINNESOTA.

S. P. EGGAN, Photographer.

251-253 Cedar Avenue,

Tel. M. 2709-J-5. Minneapolis, Minn.

"U. U." Trykkeri

anbefales til Udførelse af al Slags

Bogtrykkerarbeide

saavel i det engelske som i det norske Sprog baade smagfuldt, hurtigt og billigt.

Overslag for Trykning af Bøger, Blade og al Slags Job-Trykning tilstilles gratis paa Forlangende.

Ungdommens Vens Trykkeri

267-269 Cedar Avenue,

MINNEAPOLIS, - - MINN.

En ny Fortælling.

„Livets Alvor“ er Navnet paa en lang, interessant og lærerig Fortælling af en norsk Kvinde i Amerika, nemlig af Marie Bang. Det er en Bog, vi kan anbefale Kvinder. Kjøb denne Bog og se, hvad en af eders egne kan skrive. Det vil ogsaa være til stor Opmuntring for Forfatterinden.

„Livets Alvor“ i vakkert Omslag koster bare 50c og kan faaes hos

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Photogra
1819 S
Minneapolis

NEW

THE THRALL

By Otilie Lil

BOOK OF FA

Bible Lessons

day, arranged

By N. J. Laacl

Norwegian by

\$1.65.

NORSE STORI

Retold from t

Wright Mabi

ing chapters:

World; Gods a

for Wisdom;

Mead to Asga

The Making o

Geirrods Pala

How Thor fou

Thor fought th

Binding of the

ful Journey;

How Loke was

of the Gods;

\$1.25.

NORWAY.

The official pu

Exposition in

prehensive an

Norway in the

\$2.75.

Ungdomme

267-269

Minneapolis,

En god Ver

af dit eget
tages med
frimærke
Dartfelder
Blomster.
kan indsende

1415 7th Str.

College, Jewell, Iowa

ough and comprehensive courses
llowing

COURSES:

Hand and Typewriting, School of Artistic Penman-
Expression and Physical Culture,
, and School of Art.

ue Christian culture. Excellent instruction
r classrooms, and convenient dormitories. A
will, according to contract, be ready Sept. 1.
ploma at leading Universities. Our Depart-
ther Norwegian-American school. In addition
on also in *Pipe Organ*.

constitute a curriculum which ought to prove

stitution offers such educational advantages
AN COLLEGE.

beginning **V. H. HEGSTROM, Ph. D.**
President,
ions, addr. **Jewell, Iowa.**

n.

Mandsfor.

olgeret af

t Dahle.

a fint Papir og
Den er 144 Sider
75 Fædelands-

\$1.00

le Norge, og det
n, med alle de
r — baade glade
pper af os, som
ette Land. Thi
adnu knyttet til
amiliebaand, og
s Grav er for os
teh, som vi læn-
erne og bebtte.
dste Følelser fin-
lket og udtrykt i
Sange, og de er
og bedste vi kan
e paa amerikansk

iget det bedste af
de Sange og
de senest i

ens Ven,
neapolis, Minn.

ast. Charles Sheldon,
"J hans Fodspor."
t Bind &c.

ir Ave., Minneapolis.

De syv Djevle

B. B. Gaugan.

Dette Foredrag har været holdt paa
mange Steder og altid trukket stor Forsam-
ling. Det er nu udløst i Bogform med
flere Illustrationer.

Bogen koster 25 Cents og faaes hos

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.

En Menneskeven.

**Hans Peter Borresens Liv
og Arbejde.**

Uf K. B. Birkeland.

Bogen udgjør 200 Sider og har 12 valre
Billeder. En meget interessant Skildring
af denne store og merkelige Mand. Bør
læses af unge og gamle. Koster 50 Cents
i Omflag; indb. 75 Cents.

Send Bestillinger til

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.